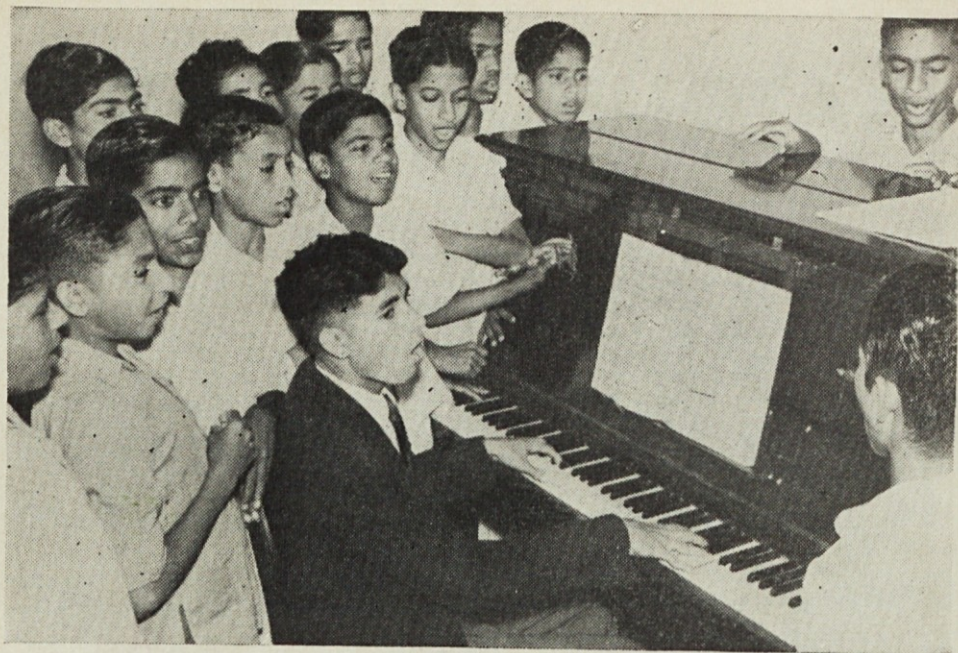

KATOLIŠKI MISIJONI

**LAS MISIONES
CATOLICAS**

APRIL 1958 - XXXII. 4

Iz salezijanskih misijonov v Indiji: Pri pevski vaji in pri zidanju novega gledališča v salezijanskem zavodu v Tirupatturju, kjer deluje naš misijonar Ivan Kešpert, ki je vse te slike tudi posnel.

KRUH SOVRAŠTVA

TUDI KOMUNIZEM ŽIVI IZ EVHARISTIJE

Starodavni kitajski modrijani govore o dvojnem počelu v vesoljstvu: yang-ying, se pravi: dobro in zlo, božja država in človeška država, evangelij in komunizem.

Vesoljni svet živi iz Evharistije. Ti, ki verujejo in si prizadevajo, da bi zasadili Cerkev po misijonskih deželah, žive iz Kristusovega Telesa in Krvi; pa tudi tisti, ki Cerkev preganjajo in misijonarje ovirajo pri njih odrešilnem delu med pagani, žive iz Evharistije, saj vedno znova podaljšujejo Kristusovo smrt, vedno znova "Ga križajo v drugič". Komunizem za železnim in bambusovim zastorom tudi živi iz Evharistije. Komunisti križajo Kristusa v Njegovih duhovnikih, v Njegovi Cerkvi, v misijonarjih, kot da so ga izročili novemu Pilatu. Naglavno njihovo orodje pri tem ponovnem križanju je srp, ki naj požanje žetev človeških duš, pa kladivo, ki naj zmečka grozdje — ljudi, kateri so blage volje.

O Evharistiji pravimo, da je: za ene življenje v Novem zakonu; za druge pa jed in pijača, ki je v pogubljenje nevrednim. Obojno uživanje Telesa in Krvi Kristusove se je začelo ob zadnji večerji, ko so enajsteri apostoli sprejeli Evharistijo za življenje, dvanajsti — Judež — pa za smrt in pogubljenje.

Ta dogodek se neprestano ponavlja skozi vso zgodovino Cerkve. Vsak zemljan živi iz Evharistije; vsak, sleherni: živi ali iz daritve Kristusove, ali pa znova križa Križanega. Strahotno videnje je doživela sveta Katarina Emerich. Videla je Kristusove sovražnike, ki so kričali Pilatu: "Ta je obljubil, da nam bo dal svoje meso v jed in svojo kri v pijačo." Tedaj pa je Pilat, ko je videl razbičano, krvaveče in razmesarjeno Gospodovo telo, pa bes in sovraštvo do božjega Jetnika v srcih tuleče množice, vzkliknil: "Resnično, jedli ste že njegovo meso in pijete že njegovo kri!"

Predragoceno je pričevanje dr. Thomas Dooleya, ki je napisal znamenito knjigo "Reši nas vsega hudega". Tam pravi, da je treba, če naj si razložimo vse komunistične strahote, ki jim je bil sam priča na azijskem jugovzhodu, govoriti o nečem mnogo globljem kot pa samo o sovraštvu do človeštva.

"Iz dneva v dan bolj so me begali dogodki, ne samo, ker jih je bilo več in več; še vse bolj zaradi neke posebne poteze v komunističnih grozotah. Zdelo se mi je, kot da je v teh rdečih grozodejstvih nekaj verski pomen. Skoraj privadil sem se že pohabljenim možem in ženam, celo negodnim otrokom, ki so brez prstov ali celo brez rok. Zdaj si lahko mislim le to, da so vsa ta znamenja mučenja prav gotovo v zvezi z vero v Boga.

Lepega dne sem naletel na človeka, ki se je v smrtnih kričih zvijal na preprosti bambusovi nosilnici; medtem pa so se mu ustne premikale v neslišni molitvi. Ko sem odgrnil umazano ogrinjalo z njega, sem se zastrel v strahotno, od vratu do kolen počrnelo človeško gmoto. Život mu je bil otrdel in napet, na njem pa kot žoga velik tvor, poln gnoja. Vbrizgnil sem mu morfij, v tvor pa potisnil dolgo iglo, da bi iztislil vsaj nekaj čiste smrdljive tekočine.

Tedaj je pristopila stara ženica in mi začela praviti, da je umirajoči njen brat, katoliški duhovnik, ki je pastiril v neki vasici gori na severu, zdaj pod komunisti. Viet-Minh mu je dovolila samo eno mašo, točno ob šestih zjutraj, ko so se morali vsi vaščani do zadnjega zbrati na trgu, da bi poslušali vsakdanje branje o "novem življenju". Duhovnik pa je na skrivaj še vedno maševal v mraku. Tedaj so komunisti sklenili, da ga bodo "prevzgojili". Za noge so ga obesili na prečni tram v cerkvi, da so se mu prsti na rokah komaj dotikali tal; potem pa so ga bčili z bambusovimi palicami, najbolj divje po spodnjem delu života. Da se ne spominja več, kako dolgo je visel... Drugo jutro so ga našli ministrantje: še vedno je visel. Sneli so ga. Iz bičja so spletli nekakšen koš, ga pokrili z njim in ga skrili v nek odmaknjen rečni preliv na zasilen splav. Pod noč pa so zaplavali po rečnem toku in vlekli s seboj splav z nesrečno žrtvijo, dokler niso pripluli do kolibe duhovnikove sestre, že na svobodnih tleh...

Nek drug strahotni dan spet se je v moji bolnišnici znašlo sedem otrok v spremstvu mršavega mladeniča. Bili so komaj še podobni ljudem! V debelih curkih jim je polzel gnoj iz ušes. Oči so jim strmele tuje, izgubljene. Kaj se je zgodilo? Komunisti so zalotili učitelja, ki je med poukom molil z otroki. Vrgli so se na neboglence in jih silili, da so jim ponavljali molitev, besedo za besedo... da bi se norčevali seveda.

— Daj nam danes naš vsakdanji kruh...

— Kdo nam daje kruh? Bog? Ne! Država!

Potem so otročad zbrali na šolskem dvorišču, da bi jim še sami dodali nekaj "koristnih naukov..." Dva vietminhovska miličnika sta zgrabila otroka: prvi mu je zvil roke na hrbet, drugi upognil glavo. Poveljnik pa je nesrečni žrtvi potisnil v uho košček lesa, udaril po njem in mu razbil bobnič. Ko so tako vse šolarje "poučili", so se vrgli na učitelja: "z divjaškim potegom so mu s kleščami iztrgali jezik in ga razžagali z nazobčanim bodalom."

Za ljudi — če jih sploh še lahko tako imenujemo, — ki takšne grozote uganjajo, Bog prav gotovo ni prazen baybab! Ti komunisti verujejo v Boga, prav kot verujejo vanj padli angeli. Verujejo v Boga, da bi ga uničili! Nihče več danes ne dviga pesti proti Cezarju ali proti Napoleonu, nihče več ne prisega maščevanja nad grobom vélikega Aleksandra... Ti ljudje so mrtvi. Neizmerno sovraštvo pa, ki ga Kristusovo ime vzbuja v komunistih, je samo po sebi priča Kristusove resničnosti. Komunisti se ne bijejo proti strahovom in proti izmišljotinam bolnih možganov. Dobro vedo, da si ne bodo podvrgli človeških src, dokler v dušah ne uničijo Kristusovega kraljevanja. Če bi v Cerkvi in njenih duhovnikih ne čutili večno živega Kristusovega Telesa in Krvi, bi se ne znašali nad njimi. Tu je odgovor, kaj v resnici napadajo in nad kom znašajo svoj satanski srd.

Neka ruska pravoslavna gospa, ki je pred nedavnim prišla iz Šanghaja, tudi priča v potrdilo teh, ki vztrajajo po moči Evharistije ob navzočnosti onih, ki "si sodbo jedó in pijejo".

"Ne govorim samo o tistih" je povedala, "ki gnijó po zaporih; mislim tudi vse one, ki so še pod domačim krovom v nekaki namišljeni svobodi. Redna policija noč in dan bdi nad njimi; pa še druga, še nevarnejša policija, ki hodi v oblačilih navadnih zemljanov: ljudje, ki za rešitev lastne kože ovajajo druge. Neznatna kretnja, najnepomembnejša beseda, vse slednjič konča na policijskem rešetu. Bodi podnevi, bodi ponoči, noben trenutek toliko opevano "svobodno ljudstvo" ni varno pred policijskim obiskom; vsakomur se lahko nameri, da se sredi belega dne ali sredi

gluhe noči nenada znajde pred muko dolgotrajnih zasliševanj ali pa da je prisiljen odgovarjati na javne obtožbe. Če se zgodi, da noče obtožiti svojega škofa, mu ostane samo še smrt v lakoti... Nisem rimsko katoliške vere, a storila sem, kolikor sem pač mogla — na vso žalost je bilo zelo malo, — da bi lajšala stisko teh bednih ljudi. Le kako je v polnem dvajsetem stoletju to mogoče?"

V našem modernem svetu ni več prostora za brezbriznost. Komunistem sam nas je prisilil, da se odločimo za eno ali za drugo stran. Veliki nauk s Kalvarije se spet ponavlja: Križ vleče k sebi prijatelje in sovražnike Kristusove. Prijatelje še prav posebej družji v Evharistiji, kajti vsi, ki "jedó EN kruh, so ENO telo". Pozabljamo pa, da družji tudi sovražnike, stvarja skoraj nevidna nasprotja med ljudmi in jih spreminja v "edinost sovraštva". Cezar in ljudstvo — sovražnika sta si bila, — pa sta se združila in obsodila Kristusa. Tako so se znašli v istem objemu v enem in istem sovraštvu proti Učeniku, pozabili na svoje smešne prepire, nagrmadili vse svoje sovraštvo proti Njemu: socialisti, liberalci, svobodomiselni — pozabijo brž na vse, kar jih loči, strnejo se v eno vrsto — proti Njemu. Komunistično sovraštvo je prav isto, kot je bilo sovraštvo tistega, ki je zaklical: "Kaj prihajaš, da nas uničiš, Jezus iz Nazareta?"

Res, Kristus je prišel, da bi uničil zlo, ki ubija človekovega duha in se igra z usodo narodov. In zlo je v vseh časih čez vse drugo občutljivo spričo prisotnosti dobrega. Zapadna ljudstva, ki so že izgubila ves čut, se ne zavedajo, ne uvidijo, kaj predstavljajo žrtve misijonarjev; komunistem pač, komunistem vidi vse to in ne prezre te "nevarnosti", prav kot hudič ne prezre nobene duše.

Božji Odrešenik, danes kot takrat, dopušča, da ga znova ženejo pred sodišče. Evangelij pravi, da "smo ga mi izročili", naj že za vstajenje, naj za pogubljenje. Sam pa je dejal o sebi: "Izročili ga bodo v roke pismoukom in duhovnikom, da ga obsodijo na smrt; in ti ga bodo potisnili v roke nevernikom, ki ga bodo bičali, mu pljuvali v lice, ga sramotili in usmrtili".

Od tega dne naprej je Kristus izročen na milost in nemilost svetu. V Evharistiji "se izroča", da nam je v jed ali pa v smrt, če ga zavrnamo.

Kako premnogokrat napačno mislimo, da je Evharistija samo za tiste, ki verujejo, za tiste, ki so polni Milosti, za tiste samo, ki so udje Skrivnostnega Telesa Kristusovega! Evharistija je za ves svet. Tako je mislil Kristus, ko je zaklical: "Porušite ta tempelj in v treh dneh ga bom sezidal". Govoril je o templju svojega Telesa. Bi bila možna Evharistija brez križanja? Če pa je križanje, kaj ni potem povsem naravno, da so tudi v naših dneh ljudje, ki ponavljajo moritev, katere se spominjamo pri maši?

V ustvarjenem svetu je zakon, ki govori: "Ubijamo, da živimo". Morilec živi od umora; v navadnem življenju smo rastlinam, ki nas hranijo, mesu, ki nam daje moč, odvzeli življenje; rastline posekamo pri korenini, živali se uklonijo nožu... Tudi v nadnaravnem redu "ubijamo, da živimo". Naši grehi so križali Kristusa in Evharistijo; zdaj vsi ti, ki so Mu prijatelji, žive iz njegove žrtve; žive pa svoje satansko življenje iz nje v bežnem trenutku tega zemskega bivanja tudi Njegovi sovražniki, ko pobijajo, trgajo Njegovo Meso in po nevrednem pijejo Njegovo Kri.

Zato pa je prav gotovo prva misijonska dolžnost slehernega katolika, da najprej gmotna pomoč misijonom, marveč molitev in žrtvovanje, s katerim naj pospešimo veličastni dan Vstajenja. (Poslovenil: —nik)

ROSITE GA, NEBESA

(*Molijo poganski milijoni.*)

Na baldahinu vsemira oči nam vise;
— žejne oči karavane mrjoče v Sahari, —
kalne oči trpinov zasutih pod rušo —
in vprašujoče v neskončno sinjino strme:

Vise in strme:

Kedaj, o kedaj se odgrneš, zavesa,
nesrečnim sinovom Adama? —
Iz naših src prekipeva življenja omama:
ranjena,
razgaljena,
strasti in bolečin razpaljena,
vpijo in kličejo: Rosite Ga, rosite Ga, nebesa! —

Lačni, v grudo zariti sanjamo sanje Tvojega raja:
Mogočni,
pridi! — Odkleni! —
Kakor prezebla priroda po vesni, po Tebi drhtimo:
o Močni,
pridi! — Odeni! —

Pridi, pridi, Emanuel!
Vejico oljke nebeške prinesi iz svojih vrtov! —

Na baldahinu vsemira oči nam vise
in koprneče v neskončno sinjino strme — — —

Škender

V E Č E R N I Z V O N

PIŠE P. LOJZE DEMŠAR S.J., INDIJA

Tiha noč je razprostrla krila nad vasico sredi indijskega pragozda. Visoka, košata drevesa so se potapljala v temno morje; le daleč, daleč na zapadu se žari večerna zarja med modrimi gorami, ki so jim dali ime Nilgiri — Modre gore: nebo tako lepo odseva na njih, da so ves božji dan modre barve. Sem pa tja se še čuje pogovor pred vaškimi hišicami, kjer po verandah sede možje in vlečejo huko... voda žubori v kokosovem orehu, skoz katerega vodi cev do široke pipe; v drugem koncu verande se sučejo žene: na preprostem ognjišču kuhajo riž; stara mati si od časa do časa obriše oči s koncem svojega sarija: sveži les slabo gori, smodi se in kadi. Ob ognjišču se gnetejo otroci in napeto čakajo, kdaj bo mati vrgla v lonec začimbo. Bodo mali raki, ki so jih dopoldne naložili v mlaki pod vasjo ali pa bo samo zelenjad, ki so jo nasmukali v gozdu? Po bambusu pod ostrejšem so pospale kokoši. Le domači čuvaj pred hišo zalaja zdaj, zdaj. Odgovarja šakalom, ki v gozdu pred vasjo čakajo na svoj običajni delež v smeteh in pomijah...

Gosto temo od časa do časa prereže ostra avtomobilska luč, ki po ravni cesti drevi skozi vas: takrat se vse hiše zasvetijo v bleščeči svetlobi. Samo za bežen trenutek, pa je že spet vse v temi. Ropot motorja se izgublja, gozdna tišina je spet zagrnila okolje.

Visoko nekje se zasvetijo zvezde, na jasnem indijskem nebu: gostosevci, Jakobova palica, veliki in mali voz, polarnica, pa še toliko drugih, o katerih mi je nekoč govorila mati, ko sem bil še tam v slovenskih hribih.

Res, dvaindvajset let je že mimo, kar sem se iztrgal slovenski grudi.

Misijonsko polje me je osvojilo, poželo mi sile in moči. Vsa moja misel je zdaj tu, vse moje veselje v delu pri neprestanem obdelovanju trnovitega vinograda Gospodovega. Niti v misel mi ne pride več, da tam daleč, daleč na zahodu, tam za modrimi gorami, kjer se potaplja večerno sonce, leži moja draga slovenska zemlja, da se tam bleščé snežniki, ki nemo strmé v nebo, da so tam cvetni travniki, kjer ljudje hite na delo, kjer ob zidu pri cerkvi spe moji starši in čakajo na božji klic, kjer moji bratje in sestre obdelujejo kamnito rušo pod gozdom, kjer težka žitna polja na vse zgodaj pošiljajo škranjčka proti nebu, da jim oznanja novorojeno jutro, pa kjer bistrre reke šumé skoz temne gozdove in zelene doline...

Zasanjal sem se na terasi vaške cerkvice — tako na redke čase se mi misli sprožijo v slovensko domovino —, pa me je prebudil glas ve-

“...pred hišami čepe možje in vlečejo huko...”

črnega zvona iz lin. A ve Marija, je zatrepetalo čez gozdne jase, čez visoke vrhove pragozdnih velikanov, zatrepetalo tja do Modrih gorá, pa se spet odbilo in zaplavalo nazaj do cerkvenega stolpa, kot se val sredi tolmuna odbije ob bregu in kroži v sredino nazaj. Možje v vasi so odložili huke in sklenili roke; matere s kuhalnico v roki so se zresnile... le otroci se še vedno igrajo, dokler tudi njih zvonjenje ne opomni, da je čas molitve...

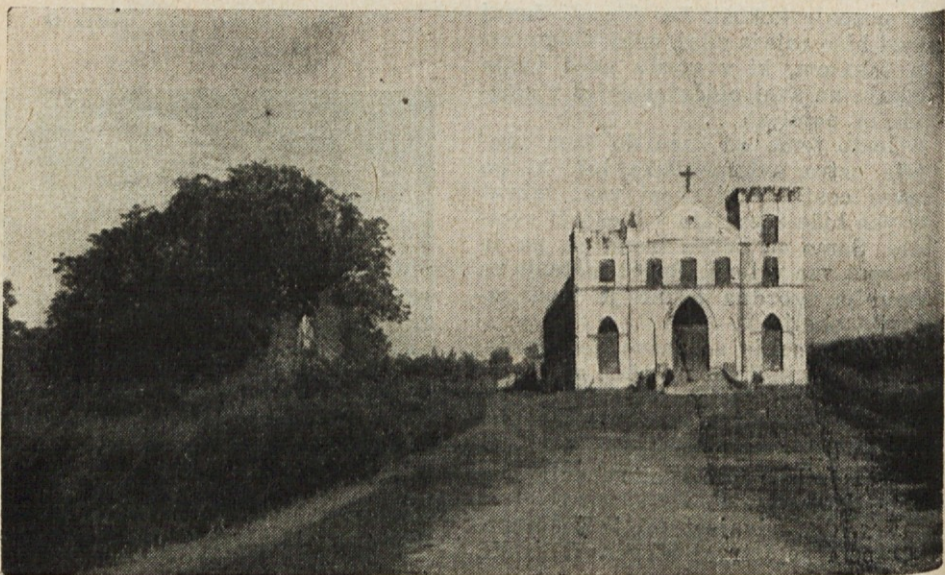
Zazrl sem se okrog sebe: ne, nisem v Sloveniji sredi gozdov in cvetočih travnikov. Sredi Indije sem, v Krišnočondropurju, na misijonski postaji, kjer deluje moj misijonski sobrat iz Ljubljane, p. Jože Vizjak. Pred tednom dni sem prišel sèm, da bi se duhovno in telesno osvežil, da bi si nabral moči za delo v velemestu, za reševanje duš, ki mi jih je božja Previdnost dodelila...

Železna kača se je vila blizu morja. Ure in ure se je svetilo neizmerno

vodovje na obzorju. Prazne in suhe njive so bežale mimo naših oči: dežja ni bilo, vse suho... ljudje so obupno zrlí v bodočnost: bo res prišla tista strašna bengalska lakota, ki je pred trinajstimi leti pokosila na milijone ljudi? Sirote! V petih letih imajo komaj eno dobro letino, sicer pa lakota leto za letom trka na vrata...

Ustavili smo se na domači postaji, kjer nas je že čakal avtobus. Nekateri so se spravili celo na streho, morda so plačali le polovico voznine. Zraka in vetra so prav gotovo imeli zadosti. Mi pa smo se stisnili v vozilo kot vžigalice v škatljici. Motor je zarenčal, potegnilo nas je s sunkom... na srečo je cesta nova in avto je vozil gladko. Sprva je šlo skozi polja, vsa osušena in od vročine ožgana, potem pa v gozd. Kot ravnilo prema cesta ga je sekala, kar je neslo oko. Čez dan tod ni nevarnosti; ponoči pa si sam nihče ne drzne na cesto: marsikaterega "ju-

Cerkev na gozdni jasi v Krišnočondropurju.

P. Jože Vizjak S.J. in p. Alojzij Demšar S.J. pri obedu.

naka" si je že privoščil tiger ali pa mu je leopard zavil vrat. Ob cesti se vije mala, ozkotirna železnica: na končni postaji ljudje ne ostajajo čez noč; naenkrat napadejo tam tolpe divjih slonov, ki vse poderó, da ne govorim o tigrih, ki "promenirajo" prav ob postajnem poslopju... Dolge ure drvi avtobus skozi gozdni hlad. Nenada se gozd odpre: sredi pragozda, na jasi tam stoji čudovito lepa cerkvena, z velikim križem na stolpu, krog nje pa se stiska vasiča... Tu je misijonarjevo bivališče, tu bo moj dom za dva tedna.

Žilavi misijonarjev kuhar Mogra je že pograbil moj kovčeg: še mene bi si bil lahko naprtil na pleča, pa bi se ne upognil... Pred cerkvijo me že čaka pater Jožek, moj stari prijatelj. Stisneva si desnici. Nekaj trenutkov nato sva za mizo, kamor je Buške, kuharjev pomočnik, postavil skledo kadečega se riža in drugo z začimbami, kjer je plaval tudi petelinček... Dolga pot z vlakom in v tesnem avtobusu me je pošteno utru-

dila. Sestradan sem bil kot volk: riževa gora je hitro skopnela.

Kot v sto in sto slovenskih cerkvah sredi vernih ljudi tudi tu stanuje Zveličar noč in dan. Tudi tu brli pred oltarjem v cerkvi sredi pragozda rdeča večna luč. Tudi tu biva On, ki je za vse prišel, da bi vse kot božje ovce nekoč pripeljal v nebo.

Cerkev je stara čez šestdeset let. Zidana je iz kamna in opeke. Steklena okna razlivajo sončno svetlobo po prostorni stavbi. Pokleknila sva pred oltar. Tu stanuje On, ki daje pogum in moč osamelemu delavcu za duše sredi brezkončnega pragozda. On ga tolaži v težkih trenutkih, On mu navdihuje besedo utehe v žalostno srce, On je, ki je misijonarja poklical iz domovine, ga ločil od bratov in sestrá in ga kot druge delavce enega dneva poslal v svoj vinograd...

Noč me je skoraj zazibala v prijetne sanje... Potem pa:

"Angel Gospodov je oznanil Mariji..." mi je šumelo v ušesih.

Jutro je. Zvonar pridno vleče za vrv, zvonenje plava čez vas dol v sveže gozdno jutro.

“Pristopil bom k oltarju božjemu, k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost...” Zvonček je zacingljal, globoko so se sklonile glave, ko je Bog sam stopil na oltar v cerkvi sredi gozda. Nekaj trenutkov pozneje je On sam prišel v srca teh ljudi, ki jih je bil ustvaril in ki jih bo nekoč vzal k sebi v nebo... Pesem je zadonela... naš kuhar je organist, ljudje so povzeli. Ista sveta maša, isti Zveličar, naj že v večnem Rimu, naj v vele mestni Kalkuti, naj v mali vaški cerkvi v pragozdu.

Služba božja je končana. Kot čebele vro ljudje iz cerkve. Za trenutek se pomudé pred Marijinim kipom v lurški votlini, ki jo je pozidal p. Jože. Marija gleda v vas in jo blagoslavlja. Večkrat že so se ženske hudo sporekle, a jim je misijonar povedal, da nebeška Mati vse vidi in

čuje, kako se zmerjajo po vasi — brž je bilo konec prekljarije.

P. Vizjak je okrog cerkvice otrebil kraj orjaških dreves; sedem let je žgal in kopal, zdaj pa se na vse štiri vetrove smeji čudovit vrt, na drugi strani misijonišča pa sadovnjak, težko obložen z mango, liču, bananami; tam je globok vodnjak na kolo in vreteno sredi cvetočih grmov; debele limone in oranže kinkajo na težko obloženih vejah. Papaje do dva kilograma težke, se komaj še drže na drevju. Koliko žuljev in póta, koliko prečutih noči, koliko razočaranja, pa tudi — koliko uspehov je misijonar doživel na teh jasah v pragozdu. Sam, samcat dan za dnev, teden za tednom, mesec za mesecem in vendar ne sam: Bog sam je z njim v tabernaklju; rdeča lučka, ki odseva skoz cerkveno okno, mu o tem govori še takrat, ko je vse drugo že ovito v temo.

Pod večer sva s p. Jožetom sedela pred hišo. Pravil mi je, kako težak

Mogra, zvesti služabnik p. Vizjaka (tretji od leve) z otroci pred misijonsko cerkvijo.

Po sveti maši na Vizjakovem misijonu na delavnik.

Je bil začetek, kako trnovita ledina v dušah: leta in leta dela mu je vzelo, da se je spremenila v rodovitno njivo. Začeti je treba z mladino, s šolo... Pa ni imel učitelja. Mlada dekleta je poslal v Morapaj v samostansko šolo. Lepe denarje ga je to veljalo; a zdaj so ta dobro vzgojena dekleta že zgledne krščanske matere. Vas je spremenila lice: zvečer odmeva po hišah molitev, cerkev je nedeljo za nedeljo polna ne le žensk, tudi moških; vsi pristopajo k obhajilni mizi. Pri popoldanskem blagoslovu — cerkev spet polna. Po hišah so nabožne podobe, vaški prepiri so nekaj, kar je bilo nekoč in zdaj ni več...

Samota je pač najtežje v misijonarjevem življenju. Nikogar ni, da bi se od srca razgovoril z njim, ga povprašal za svet, mu potožil težave in razočaranja, prejel pogum takrat, kadar se zazdi, da se vse ruši v prah, pa da je sam, tako strašansko sam na tem neizmernem božjem svetu...

Mogra je p. Vizjaku najzvestejši služabnik. Vsako jutro pride skozi temni pragozd celo uro daleč. Divjih zveri ga ni strah; še kač ne. "Kaj pa mi morejo?" je pripovedoval. "Nekoč me je usekala kobra, pa sem jo brž lopnil in poslal na drugi svet... Noga mi je samo malo zatekla, skora sem bil zdrav: na rano sem polagal gozdne zeli, pa se mi ni nič zgo-

"...Stopil bom k oltarju božjemu..."

*P. Vizjak in njegov zvesti služabnik
Johm.*

*Marijin kip v lurški votlini pod orjaškim
drevesom v Krišnocondopurju.*

dilo. Moj sosed je umrl, ker ni polagal zelišč na rano..."

Neko jutro je prišla k našemu misijonarju stara ženica:

"Oče, moja hči je sestra v morapajskem konventu, pa je ne morem obiskati, ker sem gobava... Vzemite mojo fotografijo, pa jo pošljite hčeri, da se me bo spominjala v molitvi..." Stopila je pred kip lurške Marije... Dan za dnevem prihaja v cerkev: ostane na pragu, noter si ne upa — duhovnik pride med obhajilom s ciborijem prav do nje... .

Tamle sredi mojih počitnic je bilo, ko sem za vroče popoldne zadremal v sobi. Pa me je skoraj prebudilo glasno klicanje. Vstal sem. Pred vrati na verandi je stala cela družina: oče in dva otroka... Oče je gobav. Prsti na eni roki so mu že razjedeni, bolezen se počasi širi tudi na obraz. Žena mu je umrla, zdaj sam z drugimi gobavimi stanuje pol ure daleč na robu pragozda. Tam imajo bedne kolibe. Divje zveri se jim umikajo, kot bi slutile, kdo so ti največji bedneži med ljudmi, kot bi vedele, da jim ni vredno škoditi... Vsak teden pridejo gobavi za kak dan v vas prosit miloščino, pa se spet vrnejo v svojo gozdno samoto. Nihče se ne meni zanje, iz dneva v dan čakajo, da jih smrt reši trpljenja. Kako veliko polje krščanske ljubezni je tu, pa delavec ni! P. Vizjak krči pragozd, prekopava, ograjuje zemljo, sadi drevje, zbira kamenje, kuha apno, koplje vodnjake, piše pisma — in prosi pomoči. da bi čimpreje pozidal samostan domačih sester v bližini. Ve dobro, da bodo edinole one docela prišle med rojake, v njih domače, zasebno življenje, le one, hčere domače grude; le one bodo lahko nekoč zasadile v srce teh ljudi iz pragozda sadike krščanske ljubezni in kreposti. Zato pošilja dekleta v Morapaj blizu Kalkute, kjer imajo sestre večji samostan. Vsako leto več jih odhaja tja: od blizu gledajo katoliško življenje,

P. Vizjak lastnovrščno deli pomoč gobavi družini.

ki preveva dela in življenje vseh teh, ki so tam katoličani že skoraj sto let. Uspeh ni izostal: vaško življenje se je v zadnjih letih začelo boljšati, dekleta, ki prihajajo iz sestrške šole, se doma poročé, katoliške družine rastó kot dišeči cvetovi sredi divjine.

A naš misijonar skrbi vneto tudi za moško mladino. Na vsaki misijonski postaji osnuje brž posebno "vaško samopomoč", v kateri se zbirajo fantje, ki potem pomagajo revnim: postavljajo jim hiše, popravljajo streho, pomagajo pri setvi in žetvi, napeljujejo poti v vasi, kopljejo vodnjake... Vse to delajo, ko so svoje dnevno delo že opravili, v mraku, ponoči: blizu nekje zažgó velik kres, nato pa pod vodstvom misijonarjevim začnó z dejansko pomočjo bližnjemu.

Vse je prostovoljno delo! Koliko truda je stalo misijonarja, da je prepričal prej sebične mladeniče, kako

so bližnji potrebni prav njihove pomoči, da smo si vsi bratje v Kristusu!

* * *

Skoraj je minil prekratki teden mojih počitnic pri p. Vizjaku. S težkim srcem sem se odtrgal prelepemu kočku indijske zemlje sredi pragozda. Poslednjič sem stopil v ljubko cerkvice in se zahvalil božjemu Misijonarju za duševni in telesni počitek, ki sem ga užil. Čakalo me je spet delo... duše me kličejo!

Po ravni cesti je iz pragozda pridrvel avtobus. Stisnil sem desnico dragemu prijatelju in misijonarju p. Jožetu. Vaščani so prihiteli k slovesu. "Džizur pronam.." sem jim zaklical — "Jezus vas blagoslovi!", pa smo se odpeljali. Zavili smo v večer: od daleč sem sredi ropota motorja začul misijonski zvon, ki je tako vdanó in lepo pel:

"Ave, Marija..."

RIM, ATENE, NAIROBI IN NAZAJ

Piše Maksimilijan Jezernik, Rim — Nadaljevanje.

XIV. NA KNOBLEHARJEVI SLEDI

Nevihta je za nami in potniki so dobre volje. Le uslužbenka se je utrudila in za hip pozabila na znano angleško vljudnost. Z nami potuje afriška gospodična, ki jo spremlja neka starejša dostojanstvena gospa, po videzu evropskega pokolenja. Kakor da bi čutila, da pod nami izginja ekvatorska prijetnost in smo zašli v puščavsko vročino, poprosi za kozarec vode. Angleška uslužbenka jo seveda prijazno prinese in se oddalji. Sede na zadnje mesto in začne pogovor z dvema uslužbencema. Pogovor mora biti prijeten ter postane počasi zelo živahen. Tako živahen, da ne opazi znakov afriške gospodične, ki bi se rada iznebila kozarca. Indijska znanka priskoči na pomoč, a njen poseg doseže le polovico uspeha. Uslužbenka namigne gospodični, naj položi kozarec na tla, kar je tudi storila. Cela naša vrsta se je spogledala. Nismo spregovorili besedice, toda molk je povedal veliko več kot cel kup protestov.

NAD SLOVENSKIMI MISIJONI

Pod nami se vije Beli Nil. Kot bela črta, svilena nitka, ki se zgublja na obeh straneh v neskončnost.

Po tej svileni nitki so se pomikali kot pajki po pajčevini pred sto leti Knoblehar in njegovi junaki. Ustavili so se pred prepadom, zastonj gledali na okrog ter iskali poti na ono stran, da bi vstopili v obljubljeno deželo. Knobleharju se ni nasmehnila sreča. Mislím, da je prav malo misijonarjev, ki bi bili imeli tako hudo usodo, kot naša slovenska ekspedicija. Premagali so najtežje Nilove ovire, in niso zapazili Nilove poezije. Izčrpala jih je silna vročina in niso uživali sence bananinih nasadov. Utonili so v požganih zapuščenih planjavah in se napol mrtvi pririli do zidu, ki ograja afriške vrtove. Izmučeni so omagali na vrhu klanca in niso opazili, da bi bil zadostoval samo še en korak, pa bi pred sabo zagledali obljubljeno deželo. Izpili so kelih velikega tedna in izdihnili pred velikonočnim jutrom.

Gondokoro, ki je najjužnejši Knobleharjev misijon, je pač že daleč za nami. Prav tako Sveti Križ. Od prvega ostane prav malo in je po današnjih sodbah najmanj primeren prostor za stanovanje. Komarjev brez števila. Prebivalci so ga zapustili, ustanovili bolj na severu Jubo (sedanji škofijski sedež) in obnovili v spomin padlim junakom istoimenski kraj malo stran na jugu. Od Svetega Križa ni ostalo prav

Pri misijonarjevem grobu.

nič. Samo sv. križ, zasajen na prostoru bivšega misijona, spominja, da so tukaj umirali prvi misijonarji.

Grob prvih slovenskih misijonarjev.

Kje je vzrok ponesrečenega naskoka?

Seme je padlo v zemljo, umrlo in v prihodnji pomladi je vzklila nova bilka.

Kartum je zavit v nočni plašč. Z viška ni nobene razlike z drugimi mesti. Morje lučk, ki mu daje obraz kakršnegakoli mesta in bi ga mogel brez nadaljnega zamenjati z Rimom, Dunajem; težko z Ljubljano, ker je precej večje. Torej pravo nasprotje z zgodovinskim obrazom, ki ga Slovenci poznamo le po njegovih resnih, ostrih potezah in mu nismo morda nikdar pogledali naravnost v oči.

Carinski uradi so počasni. Verjetno zaradi dejstva, ker potniki nimajo dovoljenja za izstop in morajo vsakemu dovoliti izstop za oddih dveh dni. Ni veliko, a za mene še preveč, ker se zadovoljim z enim dnevom.

Kje prenočiti? Uradniki se hitro znajdejo. Duhovnik sem in zato me zapeljejo v Comboni College. Pri vходу me sprejmejo prijazni misijonarji Presvetega Srca Jezusovega iz Verone in mi ponudijo gostoljubnost. Italijanski značaj je odprt in hiter. Po nekaj minutah

smo ugotovili, da je v isti hiši nek moj šolski tovariš, in so ga poklicali.

Smo v pravi afriški vročini. Ura bo okrog pol desetih in je izredno vroče. Vsa okolica ima tipično mohamedanski videz. Pogled na zidovje, pusto in golo, še poveča občutek vročine. Patri še ne spijo, ker je nemogoče. Ubogi kuhar mi ponuja pivo in se poti, da mu kar kaplja od brade. "Hvala", se mu zahvalim za pivo in mislim sam pri sebi: "da, to je pa Knobleharjeva Afrika". Medtem prihiti bivši sošolec P. Gazaniga in me zmoti v misijonskem filozofiranju. Vročje je tako, da se nobenemu ne ljubi govoriti. Vsekakor se hitro razumeva. Ugotovil je, da bom škofov gost, in me potolažil, da me bo kopelj pokrepila. Misel na "hladno kopelj" mi je dala več moči kot kakršna koli dobra večerja.

"Prihajam z ekvatorja proti severu, z mraza k peči", skušam opravičiti svoje stanje.

"Glavno je že mimo", se je nasmehnil in pozvonil v škofijski palači.

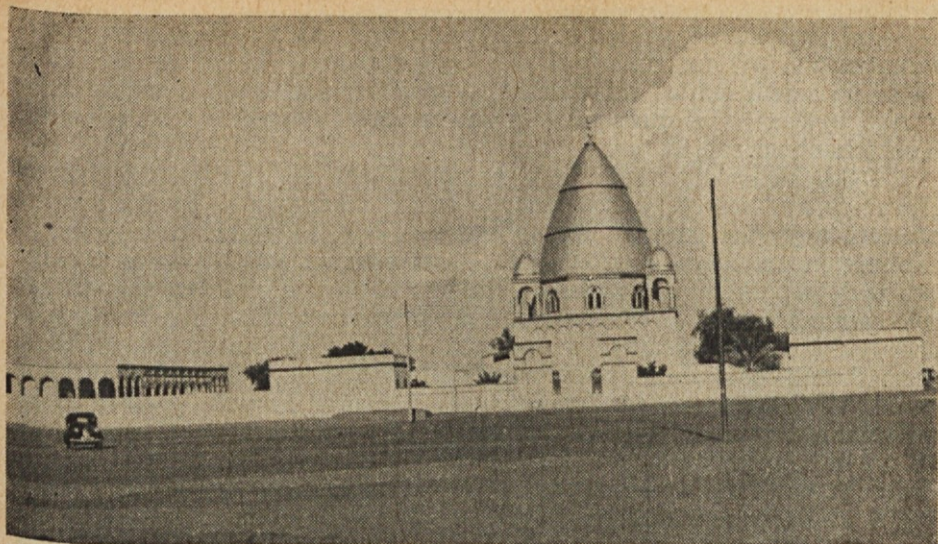
V svitu električne lučke sem videl bolj od blizu njegov obraz in se skoro preplašil. Ni še pet let, odkar sva se poslovila, oba mlada in vesela. Njegov obraz je že izčrpan in globoke zareze so zabrisale vsako sled cvetoče pomladi.

Dolgo v noč sem poslušal pesem postelje. Budiljka je bila odveč. Ob pol petih so vstali tudi patri.

Kolegij "Comboni".

Znameniti spomenik v Kartumu.

ŠOLSKI NADZORNIK

Jutranja zarja je pregnala temo in sončna vročina še ni pokazala svoje moči. Verjetno bo to najlepši trenutek v Kartumu. Pred stolnico je vse mirno. Nobenega vernika ni na spregled; ta čas je najpripravljenjši za spanje.

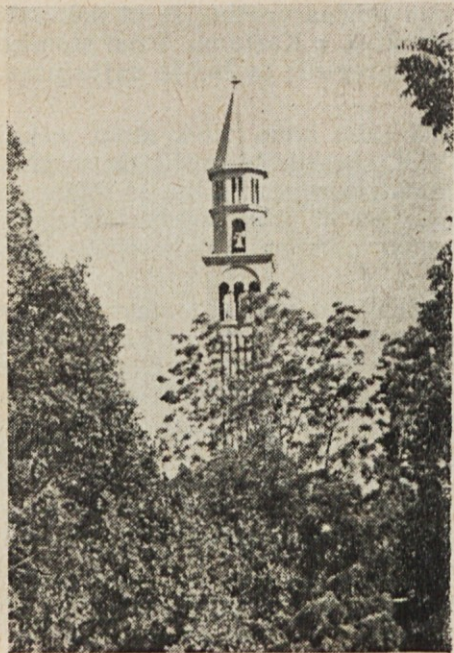
Stolnica je pravo razodetje. Pred sabo zrem vitek stolp, nekaj visokih palm in skozi špranje deroči Nil. Da, kdo bi mislil, da so prav blizu grobovi pionirjev. Pročelje stolnice gleda proti Nilu, ki je zaradi izliva obeh dotokov strašno narastel in postal pravi veletok. Njegova pesem je močna, premočna, da bi jo motila prisotnost katoliške stolnice.

Patri so dobro razumeli moje psihološko razpoloženje in so me prosili, naj mašujem na glavnem oltarju. Rade volje. V zameno za nabito polne cerkve, ki sem jih srečal v Ugandi ali v Keniji, je le okrog petdeset otrok in nekaj sester. Po koticčkih so razpršeni očetje; vsi so se poglobili v premišljevanje.

Povemo po mohamedanskem morju, kjer je vsakdo v nevarnosti za obstanek. Zadnja vojna vihra k sreči ni poslabšala položaja. Patri so sicer morali zapreti Comboni College, a so ostali na svojih domovih. Glavno zaslugo ima sedanji škof, ki je s svojo osebno prikupnostjo, z ljubeznijo, katera se spreminja v pravo svetniško življenje, očaral vladne kroge, si pridobil njihovo naklonjenost in s tem rešil sobrate žalostnega taboriščnega življenja.

Pri zajtrku se poklonim Prezvzišenemu, ki mi je s tako gostoljubnostjo odprl na stežaj vhod v svojo palačo. Takoj se zedinimo, da se ne smem ozirati na vročino, temveč izrabiti zlate trenutke in si v avtu ogledati vse spomenike in zanimivosti: dopoldne šole, popoldne Knobleharjevo mesto.

Dekliška srednja šola je le nekaj metrov od škofijskega dvorca. Upravljajo jo sestre; je sorazmerno zelo obiskana in se zatekajo v njo najrazličnejše narodnosti. Razen osnovne šole, ki ni nič posebnega, je zanimiv in privlačen otroški vrtec. Brez vsakega pretiravanja presega vse podobne ustanove in dosega takšno zaupanje prebivalcev, da mu celo sam ministrski predsednik zaupa svoja dva otroke. Strokovna šola, oddaljena od središča, je svojevrstna in vsaj trenutno dobro brani ponos katoliške skupine. Katoliška dejavnost se ne konča pri navedenih šolah. Vse skupaj ne predstavljajo glavne niti, ki veže prebivalce na misijonarje. Čeprav so lepe ustanove, bi jih vlada nemudoma razpustila, če ne bi bilo zadaj še nečesa, kar daje moč katoličanom ter jih povzdiguje kulturno nad mohamedance. In to je Comboni College. Največja in najboljša srednja šola. Njegov sloves odmeva po celem Sudanu ter se razteza v Abesinijo, Kenijo in druge obmejne dežele. V kakršen koli razred vstopite, naletite na sinove vseh mogočih narodov in stanov. Poleg kartumskega mohamedanskega meščana, bo sedel rasov sin iz Addis Abebe; poleg bogataša, reven katoličan, poleg Nemca, kenijski Kikujec.

Stolnica v Kartumu, ki je bil izhodišče misijonskih pohodov našega velikega misijonarja Ignacija Knobleharja, začetnika kartumskega misijona. V tistih časih Knoblehar pač ni upal sanjati o tako veličastni cerkvi; seme njegove žrtve jo je rodilo. Spomin na tega očeta sudanskih misijonov je sodobnim graditeljem Cerkve neprestano živ, kar nam dokazuje tudi njegova podoba v škofijski palači v Kartumu. Koliko slovenskih domov se ponaša s sliko tega velikega sina slovenske matere?

Lepa, prelepa slika. Kako so katoliške sile uspele in zedinile okrog znanosti najbolj nasprotujoče elemente. Da bi jih le znanost popeljala še naprej k viru večne znanosti!

Nad nizkimi in umazanimi hišami, se dviga veličastna stavba, ki se dnevno širi in izpopolnjuje z vsemi modernimi pritiklinami. V sredini je veliko dvorišče za košarko, ob strani na prostem prostor za filmske predstave; v ozadju so zračne sobe, kjer se sklanjajo študentje pod težo učenosti. V polpodzemeljski dvorani, ki je zaradi vročine kar prijetna, je na razpolago kakšnih 50 pisalnih strojev. Vsak maturant bo moral poznati sistematično strojepisje.

Comboni College je glavno orožje katoliške manjšine. Z njim raste in pade njihov ponos. Kaj hrani bodočnost? Na klopih Comboni College-a je sedela vsa mohamedanska aristokracija. To dejstvo utrjuje upanje misijonarjev, da jih njihovi duhovni sinovi ne bodo izdali.

KNOBLEHARJEVA DEDIŠČINA

“Kje so Knobleharjevi ostanki?” To je bilo moje poglavitno vprašanje, ko smo zjutraj pripravljali načrt za obisk mesta, ali ko sem med eno in drugo šolo kramljajal s spremljevalcem.

V škofijski palači so mi pokazali dvorano, kjer so na steni slike vseh dosedanjih škofov. Od sedanjega monsignorja Baronija prav do začetkov, to se pravi do Rylla. Velik turban, ki mu pade na desno ramo ter velika črna brada, krasijo njegov resni a ostri pogled. Veliko bolj jasen, bolj pristrčen, da, čisto slovenski izraz predstavlja Knobleharjeva slika. Brada je obilna in turban mu ne daje prisilne teže. Pod sliko je napisano: Mons. Ignazio Knoblecher, Provicario dell' Africa centrale.

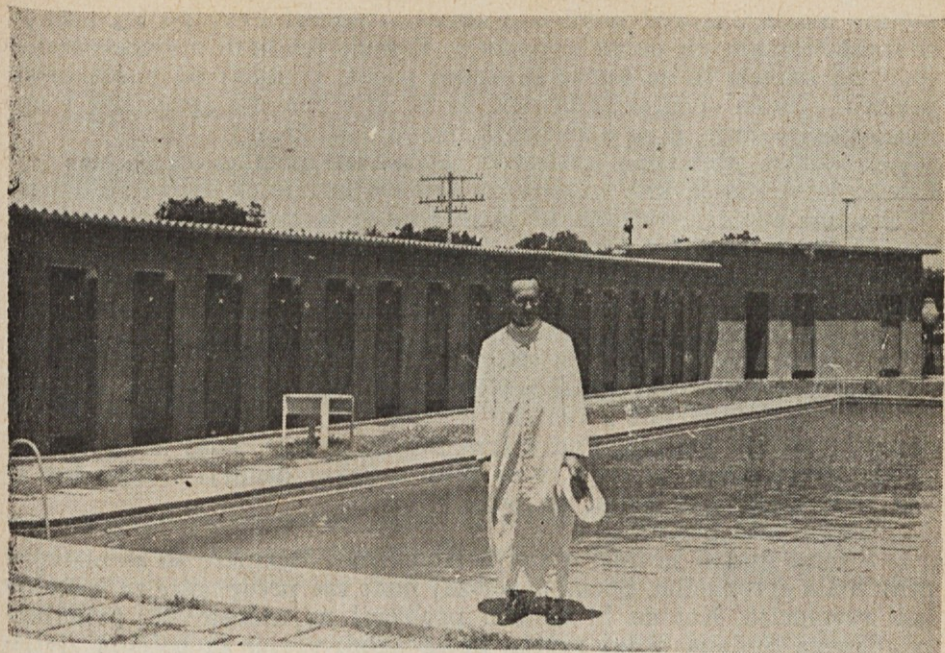
Knobleharjev misijon ni bil na istem mestu, temveč malo više ob Nilu. Vojna vihra je zabrisala sled za prvo postojanko. Nizek zid, a dovolj visok da vzbudi turistovo radovednost, loči kraj od glavne ceste in Nila. Vse je izginilo, samo marmornata plošča spominja, da so bili na tem mestu prvi temelji avstrijskega misijona. Obstal sem za trenutek in strmel v zid kot bi hotel prodreti v vrt, v temelje in poklekniti na duhovni grob slovenskega misijonarja. Ob njem je bil pokopan Rylo, bivši ravnatelj Propagande, ki so ga prenesli pozneje v Kairo. Tu je našel prvi počitek Comboni, obnovitelj sudanskih misijonov.

Vihar se je zagnal v stavbo. Uničil je zidove, a se ni dotaknil temeljev. Na razvalinah Knobleharjeve cerkvice je zrasla veličastna stolnica.

In za njo?

Za tem zidom so ostanki razvalin Knobleharjevega misijona.

Pisec tega potopisa, ki ga vidimo tu, je k sliki zapisal dve besedici: "Je vroče..."

Glavne ulice so prostorne in snažne. A brž ko izginejo lepe palače in se približuje srednji sloj, ceste spremenijo svojo značilnost. Vse polno je prahu; ob strani so skopani zasilni jarki in hiše so ubožne. Še korak naprej in se prikažejo prvotne domače hiše, ki ohranjajo še stari značaj gradnje. Neko čudno biato prekvasijo s kravjekom in z njim omečejo steno. Po tajnikovem zatrjevanju (in mu prav rad verjamem) v prvih dneh ni ravno najprijetnejši vonj, sčasoma izgine zoperni duh in stena vzdrži vse napade puščavskih vetrov in kljubuje kakršnemu koli dežju. K temu služijo majhna okna, katera včasih popolnoma izginejo in jih morajo nadomeščati le vrata.

Na izlivu obeh Nilov veže oba bregova velik most. Pod njim se valijo silni valovi, se razbijajo drug ob drugem, da bi se človek skoro zbal za temelje. Po teh valovih, po takšnih valovih, je napredovala Knobleharjeva barka po Nilu navzgor.

Otonan je večje mesto kot Kartum, a veliko bolj revno in nazadnjaško. Hiše po večini pripadajo tretji skupini, ulice so ozke, da bi stokrat premislil, predno bi se odločil za ponočni obisk. Katoliška srednja šola se dviga nad okolico in vzbuja marsikateremu mohamedancu zavist.

Tik ob mestu se začeneja puščava. Ob pogledu na brezmejni pesek, sem jo skoraj vzljubil. Za avtom se dviga steber prahu, da sploh ne

vidimo mesta, in pred nami ista slika — pesek! Prav po tej poti je odhajal Massaia na dolga potovanja. Z maloštevilnim spremstvom je sedel na kamelo in se dneve in dneve počasi pomikal po puščavskem pesku — čuden občutek! Občutek, ki bi se v romanu spremenil v zanimivo opisovanje, a se v življenju imenuje — žrtev!

Z avtom prehitimo karavano. Počasi se pomika proti puščavi. Okrog deset kamel, ki v gosji vrsti teptajo isti pesek druga za drugo. Vsaka ima svojega vodnika, ki je srednje velik mož, zarjavel in se mi zdi, da je celo bos, ter zaviti v belo haljo in pokrit s turbanom. Tajnik me opozori, da so zelo občutljivi in nezaupljivi, zato je bolje, da jih ne slikam. Zahvalil sem se za nasvet, čeprav sem vedel, da ne bom premagal skušnjave. Res, izrabil sem primerno priliko ter jih neopaženo slikal. Dolga rajža me je izučila.

Pozno je že; nadaljevati pot bi bilo morda usodno, zato obrnemo konjička in jo udarimo z vso silo proti mestu. Pred zidovjem nas pozdravijo zadnje kamele. Pod mišim nebom čakajo, kdaj bo gospodar prodal svoje blago na trgu in se vrnil z nekaj denarji v žepu ter se ves zadovoljen spet podal na pot.

Vedno ista pesem.

S temi ljudmi je imel opraviti Knoblehar. Razmere so se bistveno prav malo spremenile. Socialni položaj nudi vse predpogoje za kakršno koli revolucijo. Kot da bi domači problemi ne zadostovali, prihajajo iz Južnega Sudana ubogi reveži, brezposelni, v upu za boljšim življenjem. To je najnižji sloj, ki se zadovolji s kakršno koli ponudbo. Misijonarji jim priskočijo na pomoč kolikor je pač v njihovi moči. Revna hišica, ki je bolj podobna odprti verandi, kjer je namesto postelj le nekaj desk, je zanje prava palača.

Kamele pred vhomom v Omurdan.

Karavana na poti v puščavo.

Kartum je zagonetno mesto. Zatočišče revežev, ki sanjajo o boljših časih. Prevdaren človek se sprašuje, kam bodo privedle prijetne sanje. Hudournik žene mlinska kolesa; če ne najde zadostnih meja, uniči stoletne zidove .

Misijonarji so se vrnilo vsak s svojega dela ter povečerjali, škofovo povabilo, naj pridejo v njegovo palačo, je nekaj izrednega. Okrog male mizice so razpostavljeni naslonjači.

Prijeten veter pihlja od Nilove strani in lajša silno vročino. S tem seveda ni rečeno, da je hladno. Ko bi vedeli, kako se potimo! Vsak zasede svoj prostor in nemudoma prične novo življenje. Ni videti, da je večerni zaton. Ne, življenje se prebuja, vsakemu zažari obraz. Nove sile prihajajo na dan in imam vtis, da ne zrem pred sabo starih izmučenih obrazov, temveč mlada lica, ki so se prebudila iz kratkega sna.

Vprašanje Južnega Sudana je vedno na prvem mestu. Položaj je vedno kritičen in se vsak dan celo slabša. Nacionalisti so se zatekli v hribe in napadajo redno oblast, ker hočejo svobodo. Katoliške duhovnike smatrajo za tujce ter predstavnike starih tradicionalnih sistemov. Morajo biti pripravljeni na življenje in smrt. Do sedaj imajo samo eno žrtev.

Komunizem se spretno skriva pod nacionalno krinko in izrablja prisotnost bivših evropskih gospodarjev. Kam plove Afrika?

Opozorim, da je vsaj v šolah nekaj upanja za mirno bodočnost. Kot bi zadel v srčenje gnezdo. V svesti so si, da so danes na višku kulturnega življenja; da oblasti ljubimkajo z misijonarji. A vprašanje je veliko bolj globoko in temeljito. Ali ni vse to laskanje samo zahrbtna igra? Želja, da bi se priborili do višjih višin, se postavili na lastne noge in takrat izgnali bivše dobrotnike?

Molk me je izdal. Uganili so, da se naše misli zedinjajo. Mohamedanski nacionalizem ne zna ločiti evropejskega kolonializma od katoliške Cerkve, ne narodne svobode od mohamedanstva.

Vprašanje je sledilo vprašanju; tavalni smo od Vzhoda do Zahoda in prebrodili vse hribočke, kjer se ustavi misijonarjeva domišljija. Toda današnji večer je bil za patre predvsem vrnitev v domovino. Dveurni izlet domov; v lepe alpske pokrajine; po snežnikih in vzpetinah na vrhove gora; po dolinah in asfaltiranih cestah; od Benetk do Turina, od Velikih jezer do Rima in od tu nazaj v Kartum.

Čas je potekel. Misijonarji so se porazgubili vsak v svoj brlog, za mene je odzvonila ura, da zapustim Knoblarjevo prestolno mesto in se premaknem v nekaj urah na sever, v Sokratovo zemljo.

Spet zrem pred sabo razsvetjeni Kartum.

Zadnji pozdrav slovenskim grobovom.

Za nami izginjajo luči in neopaženo zavozimo v kraljestvo noči.

(Konec prihodnjič)

S L O V O

Jaz odhajam, lepa Fudžijama
da bom v tujem svetu čisto sama,
kot kanarček slepi v kletki...

Jaz odhajam, kutina rdeča,
v dalji čaka me čarobna sreča,
kakor pesem drobne lutnje.

Zdaj odhajam, hišica domača.
Nič ne rečeš? O hudobna kača
s kletvijo srce ovija!

Jaz pa grem. Nad mano Moč je klica,
da odslej njegova bom devica,
„Sestra Matere trpljenja“.

Vladimir Kos, l. 1944.

MISIJSKI DAROVI

SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

U.S.A. (od 27. VIII. do 31. XII. 57.)

Neimenovana družina iz Illinoisa prvi del petletne vzdrževalnine za vzgojo domačega bogoslovca Abbe Modeste Gasigwa iz velikega semenišča Nyakibanda v Ruanda — Urundi, Afrika: 400 dol.; Neimenovana v letni sklad slov. misijonarjev ob misijonski nedelji 110 dol.; Misijonski krožek iz Gilberta, Minn., ob priliki prireditve na misijonsko nedeljo v Biwabiku 50 dol. (dar članic za dobitke 28,50; Franc Vidmar, Mr. Franc Krule in Mr. Michael Sodnik vsak po 5 dol.; Mr. John Gruden 2,50; Mr. Joseph Škorjanec in Mrs. Anica Kuntara po 2). Neimenovana na čast in v priprošnje svetniškemu škofu Baragi (prvi obrok za vzdrževanje dom. bogoslovca) 30 dol.; Dr. Franc Puc za mis. L. Demšarja SJ. 25 dol.; Miss Josephine Perušek za Rev. I. Kusteca 20; Frs. Frank Tushar 11; po 10 dol.: Mr. Frank Štrukelj, Miss Josephine Berčič, Mrs. Ana Nemeč, Miss Mary Ann Mlinar, Mrs. Marija Kolarič (za J. Taffarella SJ), Mrs. Tonči Klamer (za J. Cukale SJ) in Mr. Alojzij Vrtačnik; Mrs. Jennie Mazovec (za J. Cukale SJ) 8; Miss Jane Pograjec (za J. Taffarella SJ) 6; po 5 dol.: Mr. in Mrs. Ignac Fink (za S. Podržaja SJ). Neimenovani v zahvalo Baragi za uslišanje daruje slovenskim misijonarjem, Mrs. Johana Logar, Mr. Michael Tomc, Sr., Mrs. Mary Plut (za najbolj potrebne misijonarja), Mrs. Rozi Fais (za J. Cukale); Mrs. Mary Kerzich 4,50; po 4 dol.: Mrs. Frances Marolt in Mrs. Mary Skul (2 za Rev. I. Kusteca SDB); po 3 dol.: Mrs. Agnes Kompare, Mrs. Carolina Gregory in Mrs. Frances Krasovec (za J. Cukale); Mr. Joseph Simic 2,50; Mrs. Milan Nicic (po Mrs. A. Kompare) 2; po 1 dol.: Mr. Frank Tushar, Mrs. Mary Trlep, Mrs. Johanna Petkov-

sek, Mrs. Helena Nachtigal; po 0,50 dol.: Mr. John Skrbec in Mr. Stanko Ferkulj.

CANADA (od 14. V. 57. do 21. I. 58.)

Mr. John Kavcic (triletna vzdrževalnina za dom. bogoslovca Kitajca ali Vietnamca) 450 dol.; po 150 dol.: Mr. John Prezelj, Mr. Janez Marentič, in Mr. John Tratnik, vsi trije za prvoletno vzdrževanje domačega bogoslovca v misijonih; Neimenovani (Toronto) za afriške misijonarje 120; po 100 dol.: Mr. Joseph Kastelic (prvi obrok za vzdrževanje domačega bogoslovca) in Triglav Construction Co. Ltd.; Neimenovani (Toronto) 50; Mr. Stanley Kus v zahvalo 50; Družina Valentin Sušnik 20; po 10 dol.: N. N. iz Val d'Or, Quebec in Miss Tončka Pogorelec (za sestro Pogorelec); Mr. in Mrs. Florijan Oseli 7,50; po 5 dol.: Mrs. Marija Štukelj (za krst pogana v Afriki na ime Marija v poseben namen), Mr. Jurij Eržen (v zahvalo), Družina Frank Mrace, Družina H. Možina, Mr. Marjan Zejn (v zahvalo ob duhovnih vajah), Mrs. Marija Rebernak; N. N. iz Montreala Quebec, 2,50; po 2 dol.: N. N. po Mrs. J. Piskur, Mr. Avgust Vrščaj (za krst na ime Avgust), Miss Terezija Rovansček (za krst na ime Terezija), Mr. Vid Rovansček (za krst na ime Vid), Frank in Anica Skopin (iz hranilnika za misijone); Mrs. Antonija Filipezuk 1,50; Družina Ludwig Pahuļje 1; Mr. Leo Mate 0,50.

Argentina: N. N. Bs. As. 20; Ga. Ivanka Kusar (namesto tablic na tomboli) 30, Kavčič Polda (S. Martín) 20.

Popravek in dopolnilo k objavi v februarjski številki: Italija: Misijonski krožek iz Rojana daroval (za SKLAD) 31.725 (in ne 31.000).

Novi Sv. Anton (Trst) za sklad 13.050 lir.

Prav tako je pomotoma izostala sledeča objava: Rojaki iz begunskega taborišča Spittal (Avstrija) so zbrali in odposlali (po č. g. Antonu Miklavčiču) nabirko ob Misijonski nedelji 1956: šilingov 2.360, ob Misijonski nedelji 1957 pa 1.100.

OBRAČUN VII. VELETOMBOLE V BUENOS AIRESU 5. I. 1958

DOHODKI

Tablice prodane (5754) ...	28.770.—
Pijača in jedača	9.481.10
Prost. prispevki ob vstopu	1.027.—
Enkratni prispevek za glavni dobiček ("Nadpovprečno sodelovanje")	1.991.—
Dosedaj (28. II. 58.) vplačani obroki "Nadpovprečnega sodelovanja" po 200.— (10 x 20) za glavni dob.	1.685.—
Razno	32.—
	<hr/>
	42.986.10

IZDATKI

Dobitki	13.693.45
Jedača in pijača	6.045.15
Stoli in mize (izpos.)	2.415.—
Oglasi, tisk, propaganda ..	936.60
Najemna prostora	500.—
Prevozi	293.—
Razno	203.85
	<hr/>
	24.087.05
Dohodki	42.986.10
Izdatki	24.087.05
	<hr/>
Ostane	18.899.05

dosedanji izkupiček v sklad 1958 za vse slovenske misijonarje.

Če vsi priglašeni vplačajo to, kar so podpisali, ima priti še 6.615.—, tako da bo tombola pridobila za sklad skupno 25.514.05 pesov.

"NADPOVPREČNO SODELOVANJE"

Da bi slovenskim misijonarjem letošnja Veletombola prinesla več "čistega dobička", je Slovenska misijonska pod-

zveza v Argentini zamislila posebno akcijo med tukaj živečimi rojaki — misijonskimi prijatelji — za nakup glavnega dobitka pod geslom "NADPOVPREČNO SODELOVANJE". Ožji misijonski sodelavci naj bi poiskali 40 misijonsko gorečih duš, ki bi se obvezale plačevati skozi 10 mesecev (januar-oktober 58) po 20 pesov mesečno, kar bi zneslo zaključno vsoto 8.000 pesov — približno ceno glavnega dobitka.

Kmalu so se oglasili prvi protovoljci. A mnogi bi radi sodelovali "nadpovprečno", čeprav z manjšimi vsotami. Zato smo v posebnih letakih izrecno poudarili, da je dobrodošel vsak dar, pa naj bo enkratni ali pa skozi deset mesecev. Tedaj se je oglasilo še veliko več dobrotnikov in periodičnih "nadpovprečnikov". Če bodo vsi obljubo držali — o čemer ne dvomimo — bodo misijonarji lahko veseli uspeha letošnje Veletombole.

V naslednjem podajamo imena tistih, ki so sodelovali z enkratnim prispevkom:

G. Oblak ob zadetju tombole 200; g. Mlaček ob zadetju tombole 100; gđč. M. Mačavašič (nabrala ob tomboli) 186; N. N. (po g. Lobodu ob tomboli) 150; razni iz Lanusa ob prvi nabirki 52; po 50 pesov: Ribnikar Rudi (nabral), Vodnik Marinka (nabrala), družina Pahor, Rev. J. Petek CM, Rev. J. Jeretina CM, Sušnik Franc, družina Grbec, Vinko Žitnik, Stanič Franc; N. N. ob tomboli 45; Po 40: Groznik, Berčič, Stanič; družina Žitnik 25; po 20 pesov: družine: Burja, Papler, Devjak, Romé, Hočevar, Sušnik, Jereb, Stanovnik, Kalan, Zajc Slavka, družina Mehčič (R. Mejja), Goršič, N. N. R. Mejja ob tomboli, N. N. R. Mejja ob tomboli, Zorko Simčič, Mehle Alojzija (Lanus), Baudek Angela, Lužovec Janez, Lužovec Julijana, Rev. Fr. Rebršak CM, Anton Burja ml., Jan Ivan CM, Novak Anica, Bedenčič Olga, šifer Marjan; po 15 pesov: družina Pelan, Medved Ange'a, Zakrajšek (R. Mejja); po 10 pesov: družine: Habič, Reven, Ivančič, Barle, Urbančič Kovač, ga. Tončka (Lanus), N. N. (R. Mejja ob tomb.). Dru-

žina Lipovec 6; po 5: Guzelj Stane, Strah Francka, Boštjančič Anton, Zgone, Te-kavec (po g. Loboda); Jožica Rct 3; po 2 pesa: družina Bokalič in Jože Ada-mič.

Z 20 pesi mesečno so obljubili sodelo-vati (vključimo tiste, ki so ali bodo svoj prispevek darovali v enem znesku 200 pesov). Številka v oklepaju za imenom pove, koliko mesečnih obrokov je že kdo nakazal:

N. N. (vse), Amon Milan (1), Av-guštin Francka, Breznik Anica (vse), Černak Jože (1), Debejak Tine ml., dr. Eiletz (5), Glinšek Ignacij, Goljevšček Franc, Gutovnik Jože, Hribar Ljudmila (vse), Jerih Maks, Klemenčič Anica, Klemenčič Ivanka, Klemenčič Rozka, Kle-menčič Vnko, Kresevich Jože, dr. Igna-cij Lenček (1), Lenček Ladislav CM, Foto Madero, Miklič Martin, Mizerit Martina (3), Močnik Frančiška, Petek Pavla, Zajc Tone, Zupan Helena, Žni-daršič Janko, Rev. Radoš Martin, dru-žina Špacapan (2), Urbanija Fr., Virant Zdenka, družina Gerkmann (5), To-mraževič (vse), Malovrh Francé (Av-gust) (1), Malovrh Roza, dr. Voršič, druž. Devjak (2), g. Vombergar (vse).

Z 10 pesi: Mizerit Martin; s 5 pesi: Mizerit Vera (2), Mizerit Marjeta (2), Jan Ciril, Berčič Mirko, Haller Carlos (v Slovenski vasi v Lanusu živčiči arg. dijak), Rev. Imperl Lojze CM (2), Rev. Likozar Ivan CM (2), Urbanija Sre-čo (1).

ZAHVALE BARAGI IN DAROVI

N. N. Argentina (po Aleks. Avgušti-nu) za Baragovo beatifikacijo 300 pesov.

“Za uslišano prošnjo za zdravje in še neko drugo zadevo darujem Frideriku Baragi v zahvalo kot dar za beatifikaci-jo 150 pesov in ga vsem priporočam.” — V. F. Peia. Bs. As.

G. Zihrel Jože (S. Martin) za Bar. beatif. 100.

U.S.A.: Družina Pus iz Royun, Que-bec: “Baragi se zahvaljuje za uslišano prošnjo družina Pus in pošilja 5 dol.” (Oddano č. g. Kopaču v Toronto).

Mrs. Agnes Bukovec, Cleveland, Ohio: “Začela sem delati devetdnevnicu k škofu Baragi in sem bila uslišana. Štirje so naenkrat prišli za najem stanovanja, ko je bilo prej dve meseca prazno in oglas večkrat v časopisu. 18. sem devetdnev-nico končala in 21. stanovanje oddala.”

N. N. se zahvaljuje Frideriku Baragi za uslišanje v neki zadevi in daruje za slovenske misijonarje 5 dolarjev.”

R A Z N O

Splošno za misijone: Č. g. Anton Ža-gar, 720 pesov; Maček Jakob. (R. Me-ja, Arg.) 100 pesov; Antonia Glatz (Le-mont, USA) 1 dol.

Tiskovni sklad: Makovec Franc (Mon-tevideo, Uruguay), 20 arg. pesov; po 0,50 dol.: Mr. Louis Petrič; Mr. Avgust Šu-štaršič, Rev. Joseph Vovk in Mrs. Jen-nie Mazovec (vsi iz USA).

Za krste: Anica Samarin na imeni Anamarija — Jožek 1.000 lir; Marija Vi-tez na imeni Ivanka — Jožek 700 lir.

Znamke ravnjene in za znamke (poštni-no) so darovali (USA in Kanada): Mrs. Melhijor Kraljič, Mrs. Victorio Deslich, Mrs. Anica Tushar in misijonki krožev v Gilbertu, Mrs. Agnes Kompare, Sister Eleanor, Miss Mary Ciber, Mrs. Mary Mihelich, Rev. John Kopač CM, Mrs. Ma-rija Peček, družina Bančič in Belaj, Miss Frances Trobec, Mrs. Caroline Gre-gory, Coatherine Spreitzer, Mrs. Jennie Škerjanc, Mrs. Rose Kenik, družina Jo-seph Wintar, Miss Catharine Windishar, Mrs. Juliana Kragel, Miss Jane Pogra-jec, Mrs. Antonija Filipczuk, Mr. Mat-thew Tekavec, Mr. Luka Kumar, Neime-novani, Rev. Martin Durkin CM. Rev. Charles Wolbang CM, Rev. Michael Popesh, Rev. Ciril Verdnik CM, Mr. Darko Medved, M. Kramar.

UREDNIKOVI MISIJSKI ZAPISKI

Veliki teden

obhajamo spomin Kristusovega odrešenja, pa se nam vsiljuje tista znana opominjevalna beseda: Kristus nas je odrešil brez nas, ne bo nas zveličal brez nas. Da, sadovi odrešenja so dani in so vsem na razpolago, a treba je seči po njih, jih posredovati vsem. Mi katoličani smo že deležni sadov Kristusovega odrešenja; zdaj nam je treba le še zvesto sodelovati z odrešilnimi milostmi, pa se zveličamo. Pogani, judje in mohamedanci — tem pa sadovi odrešenja še niso bili posredovani in zato je zanje problem zveličanja vse večji kot za nas, bistveno na slabšem so od nas. Toda ali mar nimajo do sadov odrešenja enake pravice kot mi? Ali niso bili mar istočasno odrešeni? Naša dolžnost je, da ne odlašamo z misijonskim delom, ki odrešenja sadove posreduje od naroda k narodu in vse človeštvo vedno bolj združuje v eno samo telo, ki je Cerkev, skrivnostno telo Kristusovo.

In praznik Vstajenja Gospodovega, Velika noč! Najveličastnejše potrjenje naše vere! Pavlove besede: "Če pa Kristus ni vstal, je prazna naša vera" lahko obrnemo in rečemo: Ker je Kristus vstal, je trdna naša vera! Če komu, je misijonarjem Kristusovo vstajenje predragoceni dokaz za resničnost vere, ki jo oznanjajo malovernemu, praznovernemu in nevernemu poganskemu svetu. Tudi mi si ob Vstajenju krepimo našo vero, da bo živa in trdna v dobrih delih misijonskega delovanja, s katerim posredujemo našo velikonočno radost tudi drugim! Naj čim prej napoči

tisto blaženo velikonočno jutro, ko bo z nami ves svet enoglasno pel veselo Alelujo!

Misijonska velikonočna voščila

Urednik porabi lepo priliko in ne le v svojem, ampak tudi v imenu uprave in lastništva "Katoliških misijonov", se pravi, slovenskih lazaristov v zamejstvu, vošči vsem sodelavcem, naročnikom in bralcem, zlasti pa vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam, prav vesele in blagoslovljene velikonočne praznike! Naj nam vstali Zveličar poživi nadnaravno življenje, da bo čim bolj rodovitno za rast Njegovega kraljestva!

Lepe novice o "Baragovem misijonišču"

Za Veliko noč bo prva obletnica blagoslovitve temeljnega kamna Baragovega misijonišča in cerkve Marije Kraljice v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu. Večina udeležencev tiste prisrčne slovesnosti, ki jo je vodil prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman, se je tedaj vpraševalo: Bog ve, koliko let bo preteklo, preden bo res kaj zraslo iznad tega kamna. — Ko bodo slovenski lazaristi za konec maja (praznik Marije Kraljice, žegnanje začasne kapele in nove cerkve pri Baragovem misijonišču) povabili slovensko skupnost v Argentini, da pride pogledat, ali je kaj zraslo ali ne, bo pač večina prijetno presenečena. Kajti ne le splotje Baragovega misijonišča že stoji in je že naseljeno, ampak tudi cerkev Marije Kraljice se že dviga

nadenj in udeleženci majske prireditve bodo lahko pri maši že v novem, čeprav še ne dokončanem Marijinem svetišču!

V pomoč Baragovemu misijonišču se je organizirala vsezamejska misijonska loterija z dobitki, ki jih pošiljajo slovenski misijonarji. Prodaja srečk izven Argentine ne gre tako kakor bi želeli in bi stvar zaslužila. Pohvaliti pa je treba zato tem bolj tista misijonska središča, ki so se za stvar zavzela kljub krajevni oddaljenosti, ki moti druge, da ne čutijo dovolj s to skupno misijonsko zadevo. Danes naj damo priznanje Marijinima družbama v Trstu, via Risorta, in v Gorici, ki sta prevzeli vsaka po 100 srečk v razprodajo in jih domala že razprodali. Žrebanje bo na prireditvi koncem maja, o kateri pišemo zgoraj. "Katoliški misijoni" priporočajo vsem, ki količkaj morejo, da se z nakupom loterijskih tablic ali s kakšnim drugim prispevkom pridružijo tistim, ki ne žele stati ob strani pri ostvarjanju take važne ustanove kot je Baragovo misijonišče! Še je čas, da pišete po srečke, v kolikor jih ne dobite pri poverjenikih našega lista. Le malo pohiteti bo treba...

Majska številka "Katoliških misijonov" bo imela več strani posvečenih prav Baragovemu misijonišču. Objavili bomo slike zdaj uničenega Grobeljskega misijonišča v domovini in pa slike novega misijonišča v Argentini in cerkve Marije Kraljice v gradnji. Poleg tega bodo objavljene slike številnih novih dobitkov loterije, ki so jih poslali v prid Baragovemu misijonišču misijonarji. Tudi bomo podali seznam vsega, kar so doslej Barojaki prispevali za gradnjo Baragovega misijonišča, v zahvalo in pri-

znanje tistim, ki so že kaj prispevali, in v pobudo onim, ki še niso...

Južnoameriška Baragova zveza

Ko smo že pri Baragovem misijonišču, pa se zadržimo nekoliko tudi ob Baragovi zadevi. Le-ta je imela v Buenos Airesu zadnji čas dve seji. Na prvi, ki je bila na predvečer devetdesetletnice Baragove smrti, sta najprej priložnostno spregovorila o Baragovem svetništvu in delu za beatifikacijo čč.gg. dr. Filip Žakelj in Ladislav Lenček CM. Drugi del seje, kakor tudi naslednja pa sta vsebovala razmotrivanje o požitvi delovanja Južnoameriške Baragove zveze. V ta namen je sklicana še ena seja, nakar se bo začelo s požitvenim delom, o katerem bomo sproti poročali tudi v našem listu. Med tem je izšla nova številka Baragovega vestnika, ki poroča predvsem o raznih pojavih dela za Baragovo zadevo, o uslišanih in zahvalah, pripravlja se pa nova, ki bo ob 100 letnici lurskih prikazovanj spomnila Baragove in Marijine častilce, kako velik Marijin častilec je bil naš Baraga.

Lepe slike iz slovenskega misijonskega zaledja

Prva slika. — "Katoliški glas", Gorica, dne 6. II. 1958: "Misijonar p. Radko Rudež gre v Afriko. — Dne 6. februarja odpotuje na svoje misijonsko polje v Rodezijo v Južni Afriki misijonar p. Radko Rudež D.J. Odpotuje z ladjo iz mesta Brindisi. Pot ga popelje skozi Sueški prekop do Beire v Mozambiku. Od tu pojde z vlakom do Lusake v Severni Rodeziji. Tam bo misijonaril v misijonski provinci poljskih jezuitov. Na cilj bi moral dospeti dne 22. februarja. —

Novemu našemu misijonarju in goriškemu rojaku želimo srečno pot in obilo božjega blagoslova pri njegovem delu. Pa tudi to, da bi na svoje primorske rojake ne pozabil in bi jim preko našega lista večkrat pisal." — Torej novi slovenski misijonar, ki je izšel iz misijonsko tako rodovitnega Slovenskega Primorja! In gre v kraj Lusako, ki ga bralci "Katoliških misijonov" že dobro poznamo iz potopisa dr. Maksimiljana Jezernika! V imenu slovenske misijonske akcije v zamejstvu, zlasti "Katoliških misijonov" se pridružujemo željam goriškega tednika in tudi prošnjam, naj bi kaj poročal s svojega misijonskega potovanja in še bolj iz delovanja!

Druga slika: Iz pisma č.g. Stankota Zorka, Trst, uredniku K.M. — "15. novembra smo imeli **misijonsko akademijo** (Marijina družba v Rojanu; opomba urednikova). Za misijonsko nedeljo je pri nas razsajala azijska influenza. Na sporedu je bilo nekaj otroških misijonskih prizorčkov in srečolov. Letos je nabral naš misijonski krožek 36.000 Lir. Za slovenske misijonarje smo oddali čiste-ga 32.725 Lir. Ostali denar smo porabili za poštno stroške in za nakup platna. Tudi letos so članice napravile nekaj drobnih kosov mašnega perila, ki jih bomo poslali misijonarju o. Jožetu Cukale. Poslali smo mu tudi pesmarico slovenskih cerkvenih in narodnih pesmi, ker je prosil za nje. Krožek tudi plačuje "Katoliški glas" tržaškemu rojaku, misijonske-mu bratu Karlu Kerševanu.

Tretja slika: **Naša Koroška.** Iz dveh pravkar prejetih pisem s podatki o misijonskem delu tamkaj posnemamo, da je misijonskega življenja in sodelovanja vedno več tako

med domačini kot med novonaseljen-ci, kolikor jih je še v begunskih taboriščih. Med prvimi delujejo pred vsem slovenski salezijanci pod vodstvom č. g. Alojzija Luskarja, med drugimi pa č. g. Anton Miklavčič, ki duhovno oskrbuje taborišče Spittal. Naročnikov "Katoliških misijonov" je na Koroškem vsega skupaj okrog 150, ob vsakoletni zbirki misijonske nedelje zberejo lepe vsote za slovenske misijonarje, poleg DŠV. Posebno razveseljivo je tudi dejstvo, da se na Koroškem rojaki vedno bolj oklepajo **Misijonske mašne družbe**, ki je bistveno pripomogla že pri ostvaritvi Misijonišča Groblje pred 40 leti in bi lahko tudi k zidavi novega slovenskega Baragovega misijonišča v Lanusu, ki je "legitimni potomec" grobeljskega, veliko pomagala. G. Luskar je v zadnjem pismu sporočil nad 300 novo vpisanih udov MMD! Vsem misijonskim delavcem na Koroškem, zlasti navedenima častitima gospodoma vse priznanje in iskrena zahvala od strani celotne slovenske misijonske akcije v zamejstvu!

Desetletnica zbor "Gallus"

Desetletnica pevskega zbor "Gallus" v Argentini je tudi desetletnica njegovega sodelovanja pri vseh večjih misijonskih prireditvah, zlasti Baragovih proslavah v Velikem Buenos Airesu. Ko imamo pred očmi "Gallusove" nastope na misijonskih prireditvah, gledamo pri tem žrtve nad 40 rojakov, žrtve iz ljubezni do misijonske in Baragove stvari. "Gallus" je kljub izredno težkim okoliščinam v teh letih dosegel izredne uspehe na pevskem področju in rodil obilo sadov za narod, človečanstvo in krščanstvo. Ti uspehi in sadovi so sad človeških prizadevanj in

na praznik sv. Cirila in Metoda, ki jih je Kongregacija za svete obrede odobrila lansko leto. Sestavil jih je prelat Grivec. Vse jugoslovanske škofije jih smejo takoj uvesti. Naslovi nekaterih drugih prispevkov: Izgnani Adamovi otroci (Grivec), Pogled na Cerkev iz Vzhoda in Zahoda (Vodopivec), Molitev za zedinjenje (Merkun), Posebnosti sv. maše v vzhodnih obredih (Koren), Sv. Nikolaj, zavetnik krščanskega Vzhoda (Kosmač), Ruski katoliški svetniki (Koren), Trpljenje macedonskih katolčanov vzhodnega obreda (Kozina), Kodifikacija vzhodnega prava (Žužek), Bizantinski mozaiki v Rimu (Vodeb), Sv. Andrej Bobola (Turnšek), Znaki krize med rusko mladino (Eiletz), itd.

Že zgolj naslovi in navedeni pisci napovedujejo tehtno in nad vse koristno branje, zato "Kat. misijoni" toplo priporočajo svojim bralcem, da po tem Zborniku sežejo in ga preberejo te se s tem približajo Vzhodu in zedinjenju.

božjega blagoslova. Ta slednji je bil "Gallusu" dan nemalo tudi kot plačilo za njegovo sodelovanje pri slovenskih službah božjih in naših verskih, tudi misijonskih prireditvah. Da bi bil "Gallus" trden v obstoju in v poletu k še višji popolnosti, pa tudi trden v opevanju božjega, in da bi zato prejemal še naprej tako obilni blagoslov, to mu ob desetletnici iskreno želi in prosi slovenska misijonska akcija.

Novo "Kraljestvo božje"

Vzhodno vprašanje in delo za zedinjenje je zelo povezano z misijonskim vprašanjem in delom. Med nami v zamejstvu imamo zdaj tudi za to, zlasti nam Slovanom tako važno zadevo posebno glasilo, letni zbornik "Kraljestvo božje", katerega drugi zvezek nam je bil napovedan že v decembru, a ga doslej še nimamo v rokah. Vsebino naj bi ta važni zbornik imel sledečo: Na uvodnem mestu so objavljene nove lekcije II. nočna

PREOBLJUDENOST NA JAPONSKEM

Najhujša šiba, ki biča današnje povojno Japonsko, je pač vprašanje preobljudenosti v tej deželi. To vprašanje je najbolj pereče in zahteva hitro, pa učinkovito rešitev. V svojem bistvu je posledica neštevilnih družabnih nesreč, ki so se zdaj sprostile. Reševanje te bridke ujme na Japonskem mora biti nujno — krščansko. Na žalost se danes skuša zlu odpomoči z naravnost protikrščanskimi ukrepi, čemur se pač ni čuditi, če pomislimo, da je Japonska še skoraj povsem poganska dežela in da se celo oplaja še z zlimi klicami novega poganstva zapadne civilizacije in vzhodnega brezbožnega materializma.

Površina japonske zemlje meri skupno 368.589 kvadratnih kilometrov, se pravi nekaj več kot Italija in Švica skupaj. Zaradi številnih goratih predelov pa je plodne zemlje na Japonskem dejansko le 18 odstotkov ce-

lotne površine: skupaj kakih 4.860.000 hektarjev, ki jo obdeluje kakih 6 milijonov kolonov.

V desetletjih in stoletjih nezmakljivega fevdalnega, srednjeveškega gospodarjenja, je Japonska štela 28 milijonov duš. Dokaj trdo življenje na kmetih, pa moritev otrok, ki je bila še do nedavna v zakonjeni navadi, oboje je preprečevalo kaj večji porast prebivalstva. Ko pa se je v drugi polovici prejšnjega veka Japonska odprla inozemstvu, se je prebivalstvo začelo množiti na veliko. Že leta 1930. so ugotovili, da je letni prirastek na Japonskem pol milijona duš! Leta 1950. pa je segel ta prirastek že na 1 milijon: tedaj cel milijon ljudi več vsako leto! Leta 1956 so na Japonskem začeli z zloglasnim "birth control" ali omejevanjem spočetja. Porast ljudstva je začel upadati. Zdaj računajo, da Japonci ne bodo nikoli presegli števila 120 milijonov.

V današnji deželi Vzhajajočega sonca živi 90 milijonov ljudi: in to na razmeroma precej stisnjemem področju. Teoretično je res, da Japonska s svojimi 237 prebivalci na kvadratni kilometer ni tako gosto naseljena kot Belgija ali Holandska; a če pomislimo na neznatno površino plodne zemlje, je očitno, da je Japonska najbolj gosto naseljena dežela na svetu: 4784 ljudi na vsakih tisoč kvadratnih kilometrov obdelane zemlje. Kaj to pomeni, je jasno, če pomislimo na Kanado, kjer so — reci in piši — štirje ljudje na isti površini! Dodajmo še k temu dejstvo, da je Japonska dežela brez rrcčnih naravnih bogatij, pa da mora letno uvažati čez 4 milijone ton živil za prehrano svojega prebivalstva, ki stalno raste.

Rešitve, ki so in niso...

Tisti, ki se trudijo za ugodno rešitev tega nadvse perečega vprašanja, navajajo često naslednje stvari kot najuspešnejše rešitve: večji razvoj japonske industrije, "birth control", proizvodnja sintetičnega hraniva, pa izseljevanje v čezmorske, posebno ameriške dežele. Če vse te predlagane rešitve razčlenimo, je očitno več kot dovolj, da sta glavni: omejevanje rojstev in izseljevanje. Omejevanje rojstev, kadar je protinaravno in nenravno, pač ne more služiti v rešitev: je namreč novo, moralno zlo, ki utegne prej ali slej roditi strahotne posledice. Izseljevanje v velikih množicah, dobro premišljeno in podkrepjeno s pomočjo mednarodnih izseljenskih organizacij, pa daje precejšnje upanje, da bi Japonci vsaj nekoliko utegnili rešiti vprašanje preobljudenosti.

"Birth control". Moritev nerojenih in rojenih otrok je bila že od nekdaj dokaj poznano in tudi precej uporabljano sredstvo za omejitev prebivalstva na Japonskem. Po drugi svetovni vojni pa sta oba svétnika ameriškega zasedbenega štaba na Japonskem, Thompson in Welpton, predlagala kot edino uspešno rešitev umetno omejevanje spočetja sploh. Spričo ostrega in odločnega protesta katoliških organizacij je ameriški vojaški upravitelj general McArthur uradno izjavil, da mnenje obeh vojaških svétnikov ni in ne more biti uradno mnenje ameriških zasedbenih oblasti. A zlo je bilo že zasejano! Zasebni uradi in organizacije so začeli z načrtno

propagando za ta način reševanja vprašanja japonske preobljudenosti. Podjetniki in vsi, ki so imeli opraviti z delavstvom in jih je zakon vezal k plačevanju družinskih doklad, so v umetnem preprečevanju spočetja videli edini možni izhod, da se otresejo neljube denarne peze; zato so omejeno gibanje tudi na celi črti podpirali. Kot da je to še premalo, se je namerilo, da je v nekaterih okrajih celo policija prejela nalog, kako naj ljudi navaja v to protinaravno in nenravno početje.

Ker pa umetno preprečevanje spočetja do danes še ni prineslo sto-odstotnega uspeha, je iz leta v leto raslo tudi število splavljenja. Že leta 1954. so na Japonskem dosegli porazno številko 1.143.000: tedaj čez milijon legaliziranih umorov nerojenih otrok! To je le uradno število. Bog sam ve, kako visoko je šlo v resnici. Na žalost gleča večina Japancev v "Lārth control" gospodarsko socialno nujnost in mu tudi ne pripisuje nobene moralne škode: tovrstno omejevanje spočetja za Japonca ni noben prestopak proti naravnemu in kćjcnu ředu. Leta 1955 so na Japonskem razposlali posebno vprašalno polo glede umetnega omejevanja spočetja: samo 10 odstotkov se je izjavilo, da se jim taka rešitev zdi nemoralna; le 4 odstotki so tistih, ki se takšnemu početju upirajo iz verskih razlogov...

Vse te številke dokazujejo, kako trdo in vztrajno mora delati Cerkev na Japonskem, če hoče množice nevednih prepričati o nenravnosti take poti do rešitve; pa kako mora zraven tudi poudarjati edino možno in uspešno rešitev vprašanja japonske preobljudenosti, ki je v prvi vrsti **izseljevanje** in boljši, človeka vrednejši življenjski pogoji v vsem zasebnem in javnem življenju.

"Birth control" ni rešitev!

Danes je na Japonskem silno v modi beseda: demokracija. Velika večina prebivalstva je trdno odločena z vsemi dovoljenimi sredstvi braniti svo- boščine, ki so ji prišle kot dobra posledica poraza v drugi svetovni vojni. Zdaj pa jih je treba tudi poučiti in prepričati, da so otroci, posebno številni, pa njihova vzgoja nekaj, kar je nujno povezano s pojmom "demokracija"; pa da nihče na svetu ne sme trpeti škode zgolj zato, ker ima številno družino.

Nekatoličani in katoličani družno nastopajo — četudi še vedno precej šibko — proti "birth control" in opozarjajo nevedne množice na njega porazne posledice. Vztrajno in odločno poudarjanje resnice je pač najuspešnejše orožje, da razbijejo umetno stvorjeni čar preprečevanja rojstev, ki ga nasprotniki prikazujejo kot naravnost pravljično rešitev iz trenutne stiske tolikernih družabnih nesreč in stisk na Japonskem.

Družine, ki omejujejo število otrok, ne izkazujejo nujno srečnih in zadovoljnih zakonov, kot zlagano nasprotno dokazujejo vneti zagovorniki umetnega preprečevanja. Nedavni izsledki iz Avstralije dokazujejo, da je v 9000 primerih ločitve 3900 bilo zakonov brez otrok, 3000 pa zakonov z enim samim otrokom! Japonci so po naravi nagnjeni v tradiciji družinskega živ-

ljenja; ne manjka knjig in člankov, ki jim dokazujejo, da bo "birth control" to tako tipično japonsko družinsko življenje razbil in uničil.

A tudi če bi se namerilo (kar pa je vse prej kot verjetno), da bi z nemoralnim "birth control" le prišli do skromnega olajšanja v težki pezi vprašanja preobljudenosti, bi bilo to zdravilo v resnici kaj kratkotrajno. Če bodo Japonci nadaljevali s sedanjim zagonom, bo v preteku enega rodu na Japonskem delavna zmožnost obstala, celo zmanjšala se bo: vedno več pa bo starih ljudi, ki bodo nova težava. Današnja Japonska ima po mednarodnih podatkih najmanjši odstotek rojstev v Aziji (18,4 na tisoč prebivalcev), se pravi tretjino manj kot Cejlon in polovico manj kot Malazija. Istočasno pa se je zdravniška veda na Japonskem vzpela tako visoko, da predstavlja glede umrljivosti ta dežela danes tudi najmanjši odstotek v vsej Aziji. Umrljivost na Japonskem je manjša kot v Švici, zapadni Nemčiji in v Franciji. Oboje bo na Japonskem že v nekaj letih povzročilo nove težave.

José de Castro, predsednik izvršilnega sveta Kmetijskega odbora pri Združenih narodih, je izjavil: "Umetno preprečevanje spočetja je za sleherno državo dolgoročna nevarnost: stori namreč cele množice starih ljudi, ne prinese pa zadostnega števila mladih, ki naj bi celotno prebivalstvo živeli in oskrbovali..."

Svetovno znani medicinski znanstvenik, dr. B. V. Mulary, pa je na osrednjem zdravniškem kongresu v Indiji leta 1952 pribil: "Na podlagi vsega ugotovljenega zla, ki ga je Zapadu prinesel "birth control", lahko mirno zatrdim, da je to početje najzanesljivejše sredstvo za popolno uničenje celotne indijske civilizacije."

Dolžnost Cerkev je, da vsa ta nesporna dejstva v zadostno jasni luči prikaže Japoncem, še preden bi prišlo v deželi do poraznega moralnega propada.

Izseljevanje v inozemstvo v velikem številu

Sama obsodba "birth control" prav gotovo še ni nobena rešitev za glavno vprašanje japonske dežele, ki je in ostane — preobljudenost. Če zatrujemo, da naj ljudje vredno in pazljivo v vsem poslušajo Cerkev, je po drugi strani nujno, da tudi Cerkev predlaga jasno in nesporno rešitev perečega vprašanja. Spet pa je res, da je to vprašanje tako globoko in tako zapleteno, da mu vidimo rešitev le v tem, da ga ne bodo reševali le Japonci, marveč ves mednarodni svet. Prav tu pa so vsi katoličani po vesti vezani, da odločilno posežejo v delo. Če bodo katoličani zavzeli v tem vprašanju odločno in jasno stališče, če bodo v različnih deželah po svetu, kjer imajo katoličani kaj vpliva, le-ti zanesljivo podprli široko zasnovani, pa edini zares uspešni načrt za reševanje japonske preobljudenosti, je prav gotovo, da bo svetovni katolicizem doprinesel lep delež k izboljšanju. Na široko zasnovano japonsko izseljenstvo bo v nesluteni meri razbremenilo preobljudeno deželo Vzhajajočega sonca. To je rešitev, ki bo edina dosegla zanesljive in zares plodne uspehe.

Po zadnji vojni se dovoli izseljenstvo komaj 53.000 Japoncem! Kaplja v morje... Če hočemo, da se bo stanje v deželi izboljšalo, je nujno, da se iz Japonske izseli po 3000 ljudi vsak dan! Neznatno število povojnih japonskih izseljencev ni toliko posledica nepripravljenosti Japoncev samih, kot vprašanje astronomskih denarnih vsot, ki jih izseljevanje zahteva, pa vrto-glave in dostikrat nepremostljive prepreke, ki jih japonskemu izseljenstvu zastavljajo inozemske vlade. Vstop Japoncev v inozemske dežele v glavnem otežkoča spomin na zadnjo vojno in protijaponska čustva, ki so v evropskih, posebej pa še v ameriških državah še vedno živa. Po zadnji vojni je odšlo v emigracijo 1 milijon Italijanov; tej emigraciji se mora Italija zahvaliti, da je med leti 1943 in 1956 njeno prebivalstvo poraslo komaj za 6 milijonov; naraslo od celotnega števila 45 milijonov ljudi na 51 milijonov. Če bi Japonci lahko emigrirali v enakem postopku, bi vprašanje japonske preobljudenosti seveda še ne bilo rešeno; prav gotovo pa bi bilo na pravih in zanesljivih poti do uspešne rešitve.

Mednarodna socialna pravičnost

Ni se dosti zmotil gospodarski znanstvenik, ki je zatrnil, da je gospodar-ska in socialna miselnost še vsa prepojena z miselnostjo 17. stoletja, medtem ko stopata industrijski in tehnični napredek v svetu z velikanskimi koraki v bodočnost ter enakovredno s časom, ki vtiska svoj pečat dvajsetemu sto-letju. Tako še vedno čujemo nekatere, ki zatrjujejo, da narodi, ki jim je bila sreča dana, da so se rodili v bogatih deželah, že samo zato opravičeno lahko branijo manj srečnim dostop do vsega zemskega ugodja in blagosta-nja. In to vrh vsega še v deželah, kjer je prebivalstvo redko poseljeno in prav zaradi premajhnega števila delavnih moči ne more v zadostni meri izrabljati naravnega bogastva v svoji zemlji. Navkljub vsemu pa prav te dežele zastavljajo naravnost umetne prepreke prihodu izseljencev drugih narodov, ki bi v veliki meri lahko pomogli k polnejšemu izkoriščanju naravnih dobrin. To ravnanje je nespametno in človeka nevredno; prav tako ne-vredno in krivično je, kadar odtegne svojo polno roko tistemu, ki stoji pred njim s praznimi rokami; kot je zločinsko, kadar uničuje in požiga zaloge živil, samo da bi dvignil njih prodajno ceno, pa z mrzlim nasmeškom zanič-ljivo gleda na bližnjega, ki umira od lakote... To je današnjá mednarod-na socialna pravičnost...

Upanja ne smemo izgubiti. Prav gotovo bo prišel čas, in ni več daleč, ko se bodo vse te umetne prepreke, ki ovirajo izseljevanje v manj obljudene, pa z naravnim bogastvom visoko obdarjene dežele, podrle. Izseljenstvo bo tedaj živa resničnost in tudi v zadoščenje in zmago ubožnejšim narodom. Predvsem je treba odpraviti številne in v večini povsem neutemeljene pred-sodke med belimi do priseljencev iz azijskih narodov. Človečansko bratstvo mora postati živa nujnost in resničnost, ne le lepa fraza. Ni pa je ustanove na vsem svetu, ki bi bila tako poklicana, da ustvarja na tej poti pravilno vzdušje, kot ravno katoliška Cerkev. Nujno je tudi, da se vlade prekmor-skih dežel zedinijo, da določijo potrebne vsote za prevoz in naselitev dela-

željnih izseljencev. Pa tudi narodi, ki žive v deželah z redko naseljenostjo, morajo spoznati, kako bodo s sprejemom inozemskih izseljencev ne le gmotno in duhovno pomagali svojim bratom — ali mar ni res, da smo si vsi ljudje bratje? —, temveč tudi stvarno doprinesli veliko k ustalitvi svetovnega miru in k uničenju mednarodnega komunizma.

Katoliški nauk sta v zadnjem stoletju vredno obogatili dve veliki, edinstveni papeški socialni encikliki: "Rerum novarum" in "Quadragesimo anno". Obe okrožnici jasno in nedvoumno izkazujejo stališče katoliške Cerkve spričo današnjega socialnega zla. Vendar se obe okrožnici omejujejo le na socialna vprašanja v notranjem državnem in narodnem življenju. Iz dneva v dan hitrejša in popolnejša zveze v svetu pa so odpravile razdalje in povečale stike med posameznimi deželami; vse to je rodilo nov višji, čez narodni pogled na svet in na vprašanja, ki današnji svet zadenejo. Dolžnosti človekove moramo danes presojeti ne le več samo v luči odnosov do sorojakov, marveč tudi v luči do sočloveka na sploh, ne glede na njegovo plemensko, barvno ali versko pripadnost. Živimo v svetu, ki z vsemi močmi teži k mednarodni socialni pravičnosti. Človek se mora povzpeti daleč čez ozke meje zakoreninjenih narodnih in rodovnih teženj. Stvoriti mora v sebi zavest odgovornosti pred Bogom in pred vsemi ljudmi, ne le pred sovaščani ali sorojaki. Tudi države morajo bolj gledati na svoje mednarodne dolžnosti, kot pa na mednarodne pravice.

Sveti oče je govoril . . .

Le v polnosti takšne zavesti in čutenja bo možno reševanje perečega vprašanja preobljudenosti na Japonskem. Delni ukrepi, kot so: izboljšanje plodne zemlje, povečanje proizvodnje in podobno, lahko mnogo koristijo k reševanju, so pa povsem nezadostni. Samo na mednarodni osnovi je možna učinkovita in zanesljiva rešitev tega vprašanja. Če pa hočemo priti do takšne rešitve, prav gotovo ne bo šlo brez božje pomoči. V ta namen je dolžnost vsega vernega katoliškega sveta, da veliko moli in zraven razmišlja besede, ki jih je Pij XII. naslovil v novembru 1955 zastopnikom Kmetijskega odbora Združenih narodov. Takrat je papež dejal: "Narodi, ki jim je dano, da uživajo blagodat bogatih naravnih dobrin in civilizacijskega napredka, so v veliki nevarnosti, da bodo vse to izgubili, če se ne bodo zanesljivo trudili, da manj srečnim zagotové možnosti človeka vrednega življenja in vredni zaslužek od dela lastnih rok."

Naj za sklep navedemo še papeževo besedo iz junija 1941, ko je odločno zahteval "nov družabni red, ki naj temelji na pravnih temeljih in v katerem naj ne bo mesta za sebičnost, ki kopiči zase drugim namenjene dobrine in bogastva; red, v katerem bodo po naravi manj srečni narodi imeli enakovreden dostop do vseh naravnih dobrin".

(Po poročilih uradne misijonske agencije
"Fides" je članek pripravil: -nj.)

8 NOVIH MISIJONSKIH ŠKOFOV V LANSKEM LETU

V škofe za misijonske pokrajine so bili lani posvečeni naslednji: msgr. Cornelio Citsulo (Dedza, Nyassa, Afrika); msgr. Mauricio Otunga (Kisumu, Kenya, Afrika); msgr. Bernardino Gantín (Cotonou, Dahomey); msgr. Jamez Čou (Pusan, Koreja); msgr. Jernej Kim (Čon Hu, Koreja); msgr. Janez Kwao Amuzu Aggey (Lagos, Nigerija, Afrika); msgr. Janez Anyogu (Onitsha, Nigerija, Afrika) in msgr. Janez Kodwo Amissah (Cape Coast, Ghana, Afrika).

CERKEV V VIETNAMU

Po najnovejših poročilih povzemamo številke, ki govorijo o stanju katoliške Cerkve v Vietnamu. V državi je 6 cerkvenih pokrajin, kjer biva 1.230.755 katoličanov, vključno z begunci s severa (v severnem Vietnamu je danes le kakih 250.000 katoličanov, kot računajo). V obeh državah je torej katoličanov skoraj poldrug milijon. Prebivalstvo je deljeno mekako takole: 9 milijonov v južnem in 14 milijonov v severnem Vietnamu. So pa mnogi, ki trdijo, da celotno prebivalstvo presega 26 milijonov duš.

Položaj duhovščine je naslednji: vsega je tam 1596 katoliških duhovnikov; od teh 1396 v južnem in kakih 200 v severnem Vietnamu. V malih semeniščih študira 1642 gojencev, v bogoslovnih pa 363. Torej kakih 2000 bodočih vietnamskih duhovnikov, kar je lepo upanje za rast Cerkve v tej preizkušeni deželi. Iz severnega Vietnama ni poročil o bogoslovcih.

MISIJONARKE NA CEJLONU — V NEVARNOSTI

Katoliškim misijonarkam po cejlonskih bolnišnicah preti nevarnost, da bodo morale zapustiti svoja mesta. Divjo gonjo proti njim vodijo v zadnjih mesecih do mači budisti, ki so večinska verska sku-

pina na otoku. Gonja je trenutno še prikrita, a zato ne manj zagrizena. Dolžiti redovnic ne morejo ničesar, vendar je očitno, da bo vlada, ki je pod pritiskom skrajnih prenapetežev, skoraj morala kloniti, če si hoče ohraniti naklonjenost večine — seveda na škodo katoliške manjšine. Da se bo to zgodilo, potrjuje tudi dejstvo, da je vlada nedavno odklonila dovoljenje za vstop vsake nove redovnice na Cejlon, čeprav je mnoge prej sama naprosila, naj pridejo v deželo...

IZ LOS ANGELES (U.S.A.) SO POSLALI ŽE 25 LAIČNIH MISIJONARJEV

Trije mladi učitelji iz nadškofije Los Angeles v Kaliforniji (U.S.A.) so odšli na misijonsko delo v Sudan. Z njimi se je število do sedaj poslanih laičnih moči iz te nadškofije dvignilo že na 25. Lani jih je odšlo 16, ki so se pridružili prvim 6 v Nigeriji, Ugandi, Keniji, Tanganiki in Južni Afriki. Vsi ti laični misijonarji so člani Družbe za pomožne misijonarje, ki jo je ustanovil msgr. Anthony Broupers, direktor DŠV v nadškofiji Los Angeles. Družba je bila pred dobrim letom potrjena tudi iz Rima. Je to prva škofijska misijonska organizacija za laične misijonarje. Njeni člani so lahko samci kot tudi poročeni.

MALAJSKA — SAMOSTOJNA DRŽAVA

Na dan razglasitve nove države Malajske zveze je prišel v Kuala Lumpur, ki je prestolnica te federacije, tudi odposlanik nunciature iz New Delhi (Indija). Prinesel je pozdrave sv. očeta in njegove čestitke ter voščila 5 milijonov indijskih katoličanov. Nova država je prejela samostojnost 1. septembra lani. Obsega ves Malajski polotok in malo, bivšo angleško kolonijo Singapur. V novi državi živi 7 milijonov duš. V verskem pogledu je razdeljena na 3 cerkvene po-

krajine: nadškofija v Singapurju, ki jo vodijo člani zunanjih misijonov iz Pariza, pa škofiji Kuala Lumpur in Penang, ki ju upravlja svetna duhovščina. Na Malajskem je 127.786 katoličanov in 2015 katehumenov. Misijonarjev je skupno 131: inozemskih 79, domačih pa 52. Krščanstvo je v deželo prinesel že sv. Frančišek Ksaverij, ki je na polotoku ustvaril svojo izhodiščno točko za misijonstvo na Japonskem.

NOVI ZDRAVNIKI V MISIJONE

Misgr. Sigismondi, tajnik Propagande, je v padovanski katedrali slovesno blagoslovil in izročil misijonski križ 7 mladim zdravnikom, ki so se odločili za delo v misijonih. Dva sta odšla v novo državo Ghana, dva v Kenyo, eden v Nigerijo, drugi v Ugando, zadnji pa v Haifo (Palestina). Z nekaterimi so odšle tudi njihove žene.

2000 KOREJCEV PROSI ZA KRST

2000 prebivalcev iz kraja Čongan na Koreji je zaprosilo za vstop v katoliško Cerkev. Prosijo tudi, naj se v kraju za stalno nastani kak misijonar iz družbe Maryknolcev. Ta prošnja je posledica razkola, ki se je ustvaril v stari krščanski, nekatoliški ločini v Čonganu. Zanimivo pa je, da so se prošnji pridružili tudi mnogi pogani. Zbrali so se na posebno zborovanje in omenjeno prošnjo poslali v Seul. Od tam so jim poslali misijonarja, ki so mu domačini že ob tretjem obisku javili, da so sklenili postaviti v kraju katoliško šolo in jo pokloniti krajevemu škofu z namenom, da bi hkrati služila tudi za začasno cerkev. Vse to dokazuje čedalje večjo vneto za vstop v katoliško Cerkev. Žetev na Koreji je velika, le delavcev strahotno manjka!

HOLANDSKA POŠILJA MNOŽICE MISIJONARJEV

Holandski katoliški nadškof v mestu Utrecht je lani podelil misijonski križ 349 misijonarjem ob njih odhodu v

različne poganske pokrajine. Med njimi je bilo 219 duhovnikov, 56 misijonskih bratov, 54 redovnic in 20 laičnih misijonarjev. Slovesnost izročitve misijonskega križa je bil poseben dogodek za protestantsko Holandsko. Do zdaj so ta križ izročali na posameznih misijonskih društvih. Lani pa so ga prvič izročili vsem misijonarjem skupaj. Odslej bodo slovesnost ponovili vsako leto z novimi misijonarji v kaki holandski katedrali. Holandija je visok zgled vsem katoličanom: zanimivo, da iz dežele, ki po svoji večini ni katoliška, odhaja leto za letom na stotine katoliških misijonarjev v svet.

KATOLIŠKI ČASNIKARJI NA JAPONSKEM

Na svoj prvi kongres so se v Tokiju zbrali člani Združenja japonskih katoliških časnikarjev. Kongres so imeli na katoliškem vseučilišču "Sofija". Namen združenja je študij malog sodobnega časopisja, vse v luči katoliških resnic. Za predsednika so si izbrali Kamishi Nagashimaja, ki je glavni urednik velikega tokijskega dnevnika "Asahi Shimbun". Upanje je veliko, da bodo podobna katoliška časnikarska združenja v kratkem ustvarili tudi v drugih azijskih deželah, kar bo skoraj pripomoglo k ustanovitvi Združenja azijskih katoliških založnikov in časnikarjev. Ta želja je postala tudi sklep prvega azijskega Kongresa za laični apostolat, ki je bil l. 1955 v Manili, na Filipinih.

AFRIŠKI PGLAVAR UMIRA — KOT KATOLIČAN

V Yambio, v južnem Sudanu, je v starosti 80 let umrl Zeghi-Gbúdwé, eden najmočnejših kraljev rodu Azande. Še pred štirimi leti je odločno zabranil katoliškim misijonarjem, da bi v njegovi deželi pozidali svojo kapelo, češ da je Azande zemlja dovoljena samo protestantom... Skoraj po istem pa si je premislil: dovolil je katoliškim misijonarjem, da so v njegovem kraljestvu začeli z apostolatom.

SEMENIŠNIKI V BIRMANIJI

Malo semenišče mandalayske nadškofije, ki je v kraju Maymyo, ima trenutno 39 dijakov gimnazijcev. Skoro vsi gojenci so iz krščanskih družin po starodavnih naseljih. Družine, ki so jih v Birmaniji ustanovili stari potomci bivših vojnih ujetnikov še iz birmanskih cesarskih dni pred stoletji. Ti katoliški inozemci, po večini so po rodu iz indijske Goe, so se birmanizirali, medtem ko duha svoje katoliške vere niti malo niso izgubili. Prav iz teh družin prihajajo najodličnejši duhovski poklici.

Prvi koraki k vzgoji domače duhovščine so bili težki in trdi. Že koj spočetka so morali misijonarji opustiti pretežavni poskus z latinščino: pri pouku so se mogli posluževati edinele domačih jezikov. Pozneje se je neka vaška šola spremenila v gimnazijo in misijonarji so pričeli s poukom angleščine. V tistih časih je bila Birmanija še angleška kolonija. Uspehi so bili precej jalovi. Male semenišnike iz te gimnazije so potem poverili Bratom krščanskih šol iz Mandalaya, tik pred vojno pa salezijancem. Med vojno so šole seveda utih-nile. Po ustanovitvi samostojne Birmanije pa je nadškof spet poveril vzgojo mladih semenišnikov Bratom za krščanske šole. Tokrat so se brž pokazali lepi uspehi. Angleščino je zamenjala birmanščina, kar je študij izredno olajšalo. Dijaki, ki srečno dovrše sprejemni izpit na univerzo, so sprejeti potem v višje semenišče.

V KERALI VLADAJO KOMUNISTI...

Pri zadnjih državnih volitvah v Indiji so v zvezni državi Kerala večino glasov odnesli komunisti. Tako so v Indiji prišli do pokrajinske vlade. Nova rdeča vlada je s prvim svojim dekretom odredila svobodo vseh političnih jetnikov, komunistov seveda: mnogi so sedeli zaradi umora, ropa, požiga in podobnega... Eden teh bivših kaznjencev, Vasu Pillai je sploh poglavje zase: Vrhovno sodišče ga je obsodilo na smrt zaradi ponovnega umora; državna vlada v Delhiju in sam predsednik dr. Prasad sta zavrnila šte-

Siamska deklica — plesalka

vilne prošnje za pomilostitev. Zdaj pa mu je domača komunistična vlada smrtno kazen na lastno pest spremenila v — dosmrtno ječo. A vsa stvar še ni pri tem končala. Sodniki so zadevo predložili v obravnavo zveznemu parlamentu. Nehrujeva vlada je slednjič odgovorila, da se tokrat izjemoma podredi odloku krajevne vlade iz Kerale... Seveda se keralski komunisti zdaj na vsa usta hvallijo, da so oni uspeli s pomilostitvijo pri osrednji vladi, ki da je morala kloniti pred "ljudsko voljo!"

V državi Kerala je pod domačo komunistično vlado vsak dan težje vprašanje šolstva. Prosvetni minister, bivši katoličan, zdaj pa zagrizen komunist, je že nekajkrat očitno namignil, da bo katoliške šole poddržavil. Katoliški škofje so se zato zbrali v posebni seji in izjavili, da se

bodo z vsemi dovoljenimi sredstvi upirali komunističnemu nasilju nad katoliškimi šolami.

Obžalovanja vredno pa je, da so komunisti pri zadnjih volitvah zmagali prav v Kerali, ki je od vseh indijskih zveznih držav po številu katoličanov — najmočnejša...

TEŽAVNA NEVTRALNOST NA CEJLONU

Položaj cejlonske narodne vlade, ki je do oblasti prišla pri lanskih volitvah, ko so levičarske stranke spodnesle tla domačim anglofilom, je iz dneva v dan težji. Največja težkoča je v neposlušnosti prebivalstva v tamulskih pokrajinah. Vlada je namreč lani za državni jezik uvedla cingalščino, kar pa je Tramulce stra-

Katehist poučuje indijsko mladež

šansko razburilo. Nobena razlaga in obljube ne pomagajo.

Spet po drugi strani pa mora vlada hočeš nočeš popuščati budistom ter mora kazati tudi na zunaj svoje protikatoliško lice. Ne le, da vlada nič ne stori, kadar budisti katolištvo javno blatijo in napadajo, temveč v zadnjih časih celo podvzema ukrepe, ki naj sploh ovirajo širjenje katolicizma v deželi. Nedavno je vlada odpovedala priznanje nekaterim katoliškim šolam in ukinila podporo, ki so jo do zdaj od države prejemale. Nove katoliške šole na otoku bo zdaj vzdrževala edinole Cerkev. Usmiljenke, ki že delujejo po cejlonskih bolnišnicah, bodo še naprej lahko ostale pri svojem delu; ne dovolj pa vlada pritoka novih moči. V cejlonskih bolnišnicah delujejo izključno samo katoliške redovnice. Pripravljajo celo davčni zakon, po katerem naj bi obdavčili že tako revne katoliške ustanove...

V zadnjem času je Cejlon vzpostavil tudi diplomatske zveze s Sovjetijo in rdečo Kitajsko. Ti stiki s komunističnimi državami se bodo še bolj poglobili in nadaljevali. Predsednik vlade pa je odločen protikomunist. Tako je izdal odlok, po katerem noben cejlonski državljani brez zadostnega razloga ne bo več dobil potnega lista. Ta odlok je bil naperjen prav proti komunistom ob zadnjim mladinskem kongresu v Moskvi junija meseca: iz Cejlona je namreč hotelo tja čez 500 mladih ljudi!

SUDANSKI KATEHIST JE SPREOBRNIL 200 POGANOV

Sudanski katehist Longin, ki se nahaja v zaporu v južnem delu dežele, je na krst pripravil pred veliko nočjo 200 tovarišev sojetnikov. Že prej je spreobrnil 50 pripornikov, ki so bili krščeni za lanski božič. Longin je zaprt skupaj s tisoči Sudancev, ki so obdolženi sodelovanja avgusta 1955. Katekizem uči kar po spopri vojaški vstaji v južnem Sudanu, v minu. Večina pripornikov je v ječah v južnem Sudanu. Med njimi so katoličani, protestantje, pogani in komaj peščica —

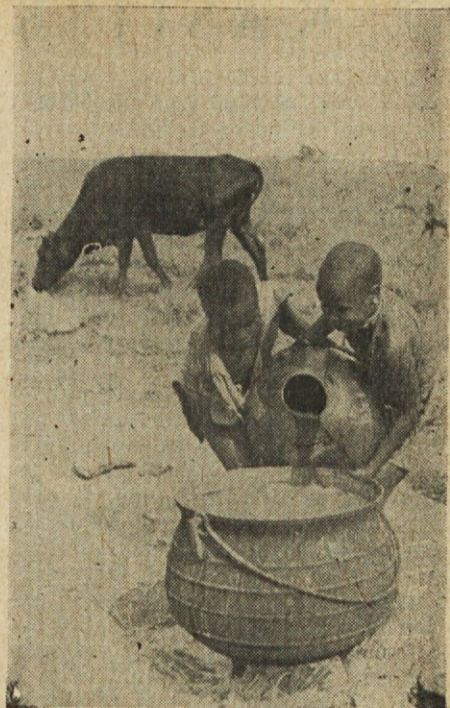

muslimanov. Mnogi pogani in protestantje so izjavili, da hočejo prestopiti v katolištvo. Zapori so kakih sto kilometrov od prve misijonske postaje, a vsak mesec pride med jetnike katoliški misijonar. Po poklicu so priporniki ponajveč kmečki in obrtni delavci. Delavni so v zaporu posebno obrtniki, ki so v marcu poslali svoje izdelke v Hartum, kjer so priredili celo obrtniške razstavo. Posebno pohvalo so doživeli jetniki v zaporu Suakin, ki so po veliki večini katoličani.

MINISTRSKI PREDSEDNIK V KAMERUNU ZA SVOBODO ŠOLSTVA

Za ministrskega predsednika v Kamerunu (črna Afrika) je bil izvoljen Andrej Marija Mbida, ki je kot kandidat zmagal na listi krščanskih demokratov pri zadnjih volitvah. Novi predsednik je že takoj prve dni po nastopu svoje odgovorne službe zavzel odločno in načelno stališče glede perečega vprašanja svobodnega šolstva. Že ob slovesnem prevzemu predsedstva je javno pohvalil visoko delo, ki ga opravljajo svobodne šole, tako katoliška kot protestantska, v Kamerunu. Obljubil je tudi, da bo storil vse za ugodno in skorajšnjo rešitev perečega vprašanja državne podpore svobodnim šolam.

“Kar socialno področje zadeva,” je izjavil, “sem vedno zagovarjal, da se je nujno treba boriti proti nepismenosti, da je treba vsem otrokom brez razlike zagotoviti vsaj osnovno šolanje in podpirati vse ustanove, naj že bodo zasebne ali javne, ki se za vse te vzore potegujejo. Nič ne dvomim, če tedaj slovesno izjavim, da je naravnost sveta dolžnost moja, da s svojo vlado najdem zadovoljivo rešitev vprašanju zasebnega šolstva v naši državi. Ne bilo bi pravično, če bi odklonili državno podporo zasebnemu šolstvu, ki daje osnovni pouk v Kamerunu vsaj trikrat večjemu številu otrok kot pa to storé državne šole.”

Zamorska idila

Parlament je izvolil A. M. Mbida s 56 glasovi proti 10 za ministrskega predsednika. V prvi vladi, ki jo je novi predsednik sestavil, so vsi ministri razen enega — sami črnci. Prosvetno ministrstvo je dodelil Vincenciju Ahanda, ki je z njim vred kandidiral na krščansko demokratski listi in je skupno s sedanjim predsednikom vso izobrazbo prejel v misijonski šoli in v misijonskem sementišču.

**DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE JE
SVETOVNA PAPEŠKA MISIJSKA
DRUŽBA, KATERE ČLANI NAJ BI
BILI VSI KATOLIČANI. SI ČLAN, IZ-
POLNJUJEŠ ČLANSKE DOLŽNOSTI?**

IZ KASIJSKIH HRIBOV

POROČA PAVEL BERNIK S.D.B., ASSAM, INDIJA

Trdi so bili začetki misijona med Kasijci, a lep je bil razvoj v dobi zadnjih 60 let. K temu je pripomogla vrsta gorečih misijonarjev in misijonskih sester. Vsi ti so žrtvovali za duhovni in tudi materialni blagor Kasijcev svoje zmožnosti, svoje moči, svoje zdravje in nekateri celo svoje življenje.

Izmed prvih štirih nemških patrov in bratov laikov salvatorijancev sta dva umrla že po treh mesecih bivanja na teh hribih. Izmed patrov jezuitov, ki so salvatorijance po prvi svetovni vojni začasno nadomestili, je mons. Lefebvre, apostolski administrator, s smrtjo zapečatil žrtve svoje in svojih sobratov prav, ko je misijon izročal svojemu nasledniku salezijancu mons. Mathiasu. Isto ceno so morali plačati salezijanci in to v osebi našega nepozabnega rojaka g. Mlekuša. Lansko leto sem se za nekaj mesecev mudil v oddaljeni gorski vasi, kjer je bil pred 24 leti ta gospod smrtno zbolel. Tamkajšnji ljudje ga imajo še vedno v dobrem spominu. Ko je stara ženica zvedela, da sem jaz pokojnega gospoda rojak, bi mi o njem rada na dolgo in široko pripovedovala. Pa zaradi starosti in ginjačnosti ni mogla. Iz stare skrinje je privlekla številko katoliškega mesečnika "Ka Ing Khristan", po naše "Krščanski dom". To je bila decembrska številka l. 1933. Na prvi strani znotraj je imela fotografijo malo poprej umrlega g. Mlekuša s sledečim člankom:

Z žalostjo, ki posega v dno srca, naznanjamo bralcem "Krščanskega doma", da je pohitel k Gospodu g. Karel Mlekuš, modri in pogumni delavec v vinogradu Gospodovem. Njegova smrt pomeni veliko izgubo za misijon. Le trdno upanje, da bo odslej

iz nebes zanj lahko še več storil, malce oblaži veliko žalost, ki jo je njegova smrt nam vsem prizadela. Umrli je nepričakovano v cvetu mladosti, ko smo opravičeno računali na njegovo dolgo življenje in plodno delovanje. Odtrgala ga je roka Gospodova kot cvet, ki se upira upu plodnega življenja. Don Bosko je rekel svojim sinovom: "Ko zveste, da je kdo od salezijancev umrl zaradi dela, veselite se, kajti naša družba je po njem dosegla veliko slavo ter obilo blagoslova iz nebes". Torej namesto da bi se preveč žalostili, se raje veselimo, ker je g. Mlekuš umrl kot vrl vojak v boju za Gospoda ter s svojim zgledom dokazal, da se apostoli Gospodovi ne boje žrtev in smrti, ko gre za čast božjo in zveličanje duš. Dober pastir je pripravljen dati svoje življenje za svoje ovce.

G. Mlekuš se je rodil v vasi Vionjevnik (Vojevnik?) 20. januarja 1902. Oče in mati sta mu zgodaj umrla. Ostal je sirota s svojim bratom. L. 1916. je šel v šole v Ljubljano in od tod l. 1821. v Klečo Doljno (na Poljskem), kjer je stopil v novicijat ter prejel redovno obleko. L. 1922. je šel v Turin (Italija) za nadaljnje šolanje. Dne 3. decembra l. 1925, je pa odpotoval v misijone, kamor je prispel 25. decembra istega leta. Najprej je dve leti deloval v sirotišču (tu v Šilongu), nato pa je vstopil v bogoslovje, a še vedno deloval in poučeval v šoli. V dveh letih se je izvrstno naučil kasijskega jezika, ki ga je obvladal kot katerikoli rodni Kasijec. L. 1930. je dokončal svoje bogoslovne študije in bil posvečen v duhovnika 8. novembra istega leta. Kot duhovnik je začel delovati v Šilongu ter v okrajih Bhoi in Mahar. Ob istem času je bil tudi ured-

nik "Krščanskega doma", za katerega napredek se je zelo potrudil. To glasilo je bilo v njegovih rokah močno sredstvo za obrambo in razširjanje naše svete vere. Nikoli ni počival, temveč delal noč in dan. Spat je navadno šel ob enajstih ali polnoči in bil na nogah že ob petih zjutraj. Kako rad je potoval okoli po vaseh. Prtljago je kar sam nosil, ne da bi s seboj vzel kaj jedi in pijače. Pravil je namreč, da mu zadostuje riž Kasijcev in da hoče sploh živeti kot Kasijec. Ni je vasi v okrajih Bhoi in Maharam, ki bi g. Mlekuša ne videla. (Pripomba: ta dva okraja sta strašno nezdrava ter obsegata ozemlje, ki meri vsaj toliko, kot vsa Slovenija). Kar dobro mu je delo, ko so ga fantje na misijonu klicali gospod Bhoi (po naše "Dolenc") Zelo je namreč vzljubil ta okraj. Meseca junija tega leta (1933) ga je Mons. Apostolski prefekt skupaj z drugim misijonarjem v trg Čerapundži, da prevzame ondotni misijonski okraj. Preden se je poslovil od Šilonga, so mu bogoslovci priredili malo slovesnost, pri kateri je naš gospod med drugim tudi tole povedal: "Samodva dva bova v celem okraju. Pa imava močno voljo delati na vse pretege za čast božjo. Ne bova se ustavila v najinem delu, dokler nama predstojniki ne rečejo: dovolj." Njegovo geslo je bilo: delati brez prestanka. Več velja deset let neumornega dela, kot petdeset let udobnega življenja. Kdorkoli ga je poznal, mora po vsej pravici priznati, da je bil zvest svojemu geslu in da je garal brez počitka. Njegova nenadna smrt je najboljši dokaz takega delovanja. Kako neki naj bi drugače tako hitro podlehel smrti človek, ki je bil poln življenja, izredno krepak, ki ni bil nikdar poprej bolan? Od 20. oktobra naprej se ni preveč dobro počutil. Pa se vendar ni ustavil, temveč delal še naprej. Kljub visoki vročini je še obiskoval svoje ovčice. Ko se je 25. oktobra povrnil iz neke vasi, ni več

zdržal. Moral je ostati doma (v vasi Laithkynsew). Dne 27. oktobra je še vstal, da opravi sv. mašo. To je bila njegova zadnja maša. Trajala je celo poldruugo uro. Zdaj in zdaj je moral prekiniti in se odpočiti. Takoj ko je opravi, se je dal prenesti v Čerapundži (po nevarnih stezah, 10 km. daleč na hrib). Zavedal se je namreč, da je šlo zares. Iz Čerapundžija je prispel v Šilong dne 29. oktobra, prav ko smo imeli Telovo procesijo. Ko so se dvigale k Jezusu v hostiji naše molitve in pesmi, se nam je v duhu tudi on pridružil. Peti na glas seveda ni več mogel. Njegov slavospev je bilo njegovo bridko trpljenje ter žrtev samega sebe, ki jo je Gospodu nudil za spreobrnjenje Kasijcev. Ko je že daroval Gospodu vse svoje zmožnosti in moči, je slednjič daroval še samega sebe s temile besedami: "Če je treba, sprejmi moje življenje. V zameno pa naj se Tvoja rešnja Kri razlije nad vse Kasijce v njih večno življenje.

30. oktobra so ga odpeljali v bolnico, da bi tam poskusili vsa mogoča sredstva, da bi mu rešili zdravje in življenje. Bog pa je že uslišal njegovo željo ter sprejel njegovo žrtev. Dne 2. novembra, v jutranjih urah, ko je bil on navadno poklical v svoje roke in srce ljubega Jezusa, ga je le-ta poklical pred Svoje obličje. Od Njega je prejel svoj venec ter zaslišal Njegove besede: "Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si mi bil zvest. Postavil te bom čez veliko. Pridi v veselje svojega Gospoda". Novica o smrti g. Mlekuša se je kot blisk razširila bo bližnji in daljni okolici. Kristjani so zapustili svoje delo in svoje domove, da se poslovijo od svojega duhovnega očeta. Njegov pogreb je bil lep dokaz, kako je bil gospod med svojimi Kasijci priljubljen. V znamenje svoje ljubezni in hvaležnosti so nasuli na njegov grob kup cvetja ter potočili potok solza. Ko sem zapuščal pokopališče, sem naletel na človeka, ki mi je pripove-

doval s solzami v očeh: "Potoval sem 25 milj (okoli 40 km) v upanju, da bi še enkrat videl svojega duhovnega očeta, pa so ga na žalost že pokopali. Zelo mi je hudo ob misli, da ga ni več, obenem se pa tudi veselim, kajti smrt pravičnega ni smrt, ampak novo življenje". Res je tako. Prepričani smo, da je pokojni gospod že deležen večnega življenja v nebesih. — Ljubljeni duhovni oče, ostani pri nas s svojim duhom in izprosi od Boga obilo blagoslova za naš ljubljeno misijon, posebno pa še, da ti Gospod žetve izbere izmed Kasijskih sinov mnogo vrednih naslednikov. Počivaj v miru!

Številko "Krščanskega doma" s tem člankom sem si pridržal. Je lep spomin na tega gorečega apostola,

ki ga je Bog poklical k sebi prav v dneh, ko sem se jaz odločil za Indijske misijone. Po dolgih letih sem slednjič prispel prav na kraj njegovega delovanja. Moje delo je precej drugačno od njegovega. Jaz med Kasijci ravno ne misijonarim, pomagam le pri vzgoji bodočih misijonarjev. Med njimi sta tudi dva Kasijca. Do bro obetata za delo na okrajih, ki jih je g. Mlekuš prepojil s svojim znojem.

Na zadnji strani omenjenega kasijskega mesečnika pa berem še to: "V založbi Kasijska čitanka za prvi in drugi razred. Sestavil g. Karel Mlekuš". Ta naš rojak je sam sestavil razna leposlovna čtiva za kasijske otroke in tudi lepo pesem. Če jo kje iztaknem, bom tudi to poslal Katiškimi misijonom.

MISIJONARJEV OČENAŠ

Oče naš, zorenja Gospodar,
trte moje so zapele v mladoletje,
blagoslovi v milosti svoj božji dar!

Tvoja roka je kot trata plodna,
Tvoja roka je kot gruda rodna,
vse kali vesoljstva v Tvojih so dlaneh.

Blagoslovi, Oče, moj vinograd!
In čez vse ravni bo zadehtel
kakor rožna greda — lep in bel...

Trte moje so zapele v mladoletje...
Oj v to tiho in skrivnostno petje
rad bi zлил najtišje vse želje!

Sonca, sonca blaženi usmev
mi razlij čez trsje — božji spev!
Pa na jesen bodo grozdi peli...

Grozdi, grozdi —
duše... duše...

Škender

SKOF BARAGA JE NAŠ

Prizorček v verzih. Napisal Lentulus.

Nastopajo trije dečki: Francelj: nekoliko starejši Janez in Indijanček.

FRANCELJ

se pojavi pred občinstvom.

Fantič sem jaz od fare,
z Rodice sem doma.
Gotovo me poznate,
Miklavža Franceljna.

Že pridno v šolo hodim
in marsikaj že znam
in v cerkvi se naši
že prav na vse spoznam.

A najbolj mi v svetnike,
ki resno tam stoje,
pri vsaki sveti maši
oči svetle strme.

Pa da povem odkrito:
pošteno me jezi.
med vsemi da svetniki
Slovenca najti ni!

So vsi svetniki v cerkev
od Bog ve kod prišli:
od vzhoda, od zahoda,
od laške tam strani.

A izmed nas Slovencev
nobenega še ni!
Smo res le rod pijancev
kot ves svet govori?

Janez

pristopi in ga miri:

O, ti preljubi Francelj,
nikar tako ne vpij!
Ne, nismo rod pijancev,
tako hudo še ni!

Smo preje rod svetnikov!
Imamo vsaj že dva,
ki vredna sta oltarja
naš Slomšek, Baraga!

Čprav je res od sile,
kar se pri nas godi,
da za svetnike naše
navdušenja nič ni,

pa morda le učakaš —
saj, Francelj, si še mlad,
da Baraga in Slomšek
postaneta enkrat

svetnika naša draga!
Kako bo to lepo,
ko v cerkvah na oltarjih
oba pozdravimo!

INDIJANČEK

pridirja iz dvorane na oder in se huduje.

Halo, halo, fantiča,
nikakor ne bo šlo,
da bi se brez krčmarja
tako računalo!!

No, Slomška le imejte!
A Baraga je naš!
Naš dragi, ljubi oče
nikoli ne bo vaš!

JANEZ

Le ne prehitro, prosim,
in najprej mi povej,
odkod si jo primahal,
ti čudni čarodej!

INDIJANČEK

Jaz mlad sem Indijanec,
v Ameriki doma,
kjer naše je očete
učil škof Baraga.

FRANCELJ

To vse lepo je čuti.
A Baraga je naš.
ker on je bil Slovenec,
ne Indijanec vaš.

INDIJANČEK

Tako mi ded je pravil,
da bolj je ljubil nas,
pri nas bil bolj je srečen
kot pa doma, pri vas!

FRANCELJ

Seveda, ker pač mora
to reči misijonar,
ko Bogu daroval je
življenje svoje v dar.

INDIJANČEK

Saj Baraga, naš oče,
ves naš je tudi zdaj:
pri nas on pokopan je
in naš bo vekomaj!

FRANCELJ

osupel malo počaka, potem negotovo:

No, zdaj pa res ne vem več,
kaj bi na to dejal?

Morda, da pol res vaš je,
a pol bo naš ostal.

JANEZ

kakor bi se mu nekaj posvetilo v glavi:

Jaz bi pa drugo rekel,
če mi dovolita:
ne bomo si delili
očeta skupnega!

Ne vesta li, kako je
učil naš Baraga:
Da vsi ljudje smo bratje
Gospoda Jezusa!

Zato: roke si dajmo,
poglejmo se lepo!
Tu doli vsem povejmo:
zadeva je tako:
škof Baraga je naš!

V S I

počasi in s poudarkom:

ŠKOF BARAGA JE NAŠ!!!

BARAGO NA OLTAR! MOLIMO ZA BARAGOVO BEATIFIKACIJO

PRIPOVEDKA O TONČKU KIJONČKU

Mucka razvajena - Tonček kujonček
krajcar zasluži, si kupi bonbonček.

Tončku so žugali drobni sladkorčki:
"Dečko, ne misli, da tvoji smo norčki!"

Takle fantiček, napol še v plenici,
hitro spoznal bo, da čudni smo strici.

Mucka razvajena - Tonček kujonček
krajcar zasluži, spet kupi bonbonček.

Jeza popade sladkorčke: Gorje!
Tončku skočili so v bele zobe.

V zobju koticke so vse prebrskali,
ruvali, rezali, suvali, žgali...

Vik in ihtenje jih ni prepodilo.
Lečnik prišel je, zapisal zdravilo:

"V šparovec krajcar za bedne zamorčke
Tonček kujonček, in pomni sladkorčke!"

Slušal je Tonček in rabil zdravila.
Čudo prečudno: vsa bol je minila...

☆ IZ PISEM SLOVENSKEGA MISIJONARJEV ☆

Iz uršulinskega zavoda "Mater Dei" v Bangkoku (Siam) je pisala lepo pismo misijonarka m. MARIJA KSAVERIJA PIRC O.S.Urs.

Objubljenega denarnega čeka do zdaj še nisem prejela, vendar upam, da ga bom v kratkem. Že vnaprej se vsem darovalcem iz srca zahvalim: tisočeri Bog plačaj! Iz srca sem hvaležna, za vse, kar storite za nas, ne le v denarju, še vse bolj v molitvi in dušni opori, ki nam jo dajate. Kako lepi so "Katoliški misijonari"! Zde se mi vedno lepši in bogatejši. Že tolilo let stvarjajo vez med misijonarji in zaledjem. Da se je težišče zaledja v zadnjih desetih letih preneslo na zapadni del zemeljske oble, ni misijonskega udejstvovanja, kot ugotavljam, prav nič prikrajšalo.

V Buenos Airesu ustanovljate misijonirnišče. Kako lepa zamisel! Spet se bo dvignilo število slovenskih misijonarjev. Slovenske uršulinke, žalibog, nimamo prav nobenega upanja na porastek... Edina možnost za naše begunke bi bila v Braziliji. Tam imamo več velikih hiš, pa tudi noviciat. Tu pri nas v Siamu je silno pomanjkanje misijonark! Misijonsko polje pa tako bogato. Vse naše šole so prenapolnjene. Ljudje nas naravnost prosijo, naj odpremo še nove. A kako, če pa ni učnih moči! Medtem ko je v mnoge misijonske dežele vstop inozemskim misijonarjem prepovedan ali pa precej otežkočen, ni v tem pogledu v Siamu prav nobenih ovir. Vsak dan molim: Gospod, pošlji nam delavcev!

Iskrena hvala tudi za novo slovensko knjigo, ki nam jo boste poslali: vsaka

Otroški vrtec misijona na Japonskem: malico si nesejo...

knjiga v naši ljubi materinščini pome- ni pravi praznik za nas!

Misijonarka, usmiljena sestra JOŽE- FINA ZUPANČIČ se sredi avgusta pis- menno zahvaljuje iz Maiko (Japonska) za poslani dar:

S hvaležnim srcem se zahvalim vsem dobrotnikom za prelepi dar v podporo našemu misijonu. Naj vsem nebeški Mi- sionar tisočero povrne! Pač nisem upa- la, da bodo tudi letos naši slovenski ro- jaki po svetu toliko žrtvovali za misijo- ne: ker si mislim, da ne živijo ravno v razkošju, vem, da je vsako njihovo da- rilo zvezano z veliko žrtvijo in da je res- nično — dar uboge vdove... Prav zato pa bom vse storila, da bom poslani de- nar dobro in koristno uporabila za pre- številne misijonske potrebe pri nas, po- sebno pri zidavi nove kapele, ki je do da- nes še nimamo, četudi smo na tej misi- jonski postojanki že lepih osem let. Ka- pela nam je nujno potrebna: kristjanov med nami je vedno več, v zasebni sobi skoraj ni več mogoče maševati... Če bo šlo vse po sreči, bomo jeseni začeli z zi- davo.

Tu smo zdaj v polnem poletju. Živimo le pet minut od morja: v teh počitnicah je šolska mladina do kraja napolnila na- še poslopje — prišla je letovat k morju. Skupine teh mladih letoviščarjev se menjujejo vsak teden, kar 30 do 40 hkrati jih pride. Tudi mnogi misijonarji pri- hajajo za nekaj dni — po počitek k nam. Naše slovenske misijonske sestre imamo vsaka svoj delokrog, tako se z božjo po- čjo lahko vneto darujemo za duše.

Vse slovenske dobrotnike in prijatelje iskreno, slovensko pozdravljam!

S pismom iz meseca avgusta se za- hvaljuje za prejeti dar iz misijonskega sklada č. g. misijonar ANDREJ MAJ- CEN SDB iz Thu Duc (Vietnam). Ta- kole piše:

Predvsem se najlepše zahvaljujem za dva čeka: eden je bil za sto "zelencev", drugi pa za 435. Vse svete maše sem že vpisal, tudi gregorijanske in pete: zdaj

jih naši sobratje po določenih in zaže- lenih namenih že opravljajo. Pisal sem našemu g. Izidorju v Manilo, naj se še posebej zahvali g. Franku Starinu. Zanj namenjeni denar pa sem že izročil g. inšpektorju, da mu ga pošlje. Le-ta se g. Starinu in vsem dobrotnikom tudi le- po zahvali.

Izredno sem tudi osebno hvaležen za tolikšno pozornost in "poslastice", pose- bej še, ker vem, da je ta velikodušni, prijateljski dar slednjič le sad oseb- nega truda slovenskih lazaristov. Naj po- vem odkrito — istega mnenja so vsi slo- venski salezijanci misijonarji, s kateri- mi sem se srečal —, da nam edina trajna pomoč prihaja prav in samo iz rok slo- venskih lazaristov. Tisočera jim hvala! Vedite, da vas vsak dan spremljajo naše molitve!

Za poslani denarni dar iz letošnjega sklada za slovenske misijonarje se je v pismu iz srede meseca julija zahvalila tudi frančiškanka misijonarka Marijina s. MARIJA G. HRAŠTNIK, ki je do ne- davna delovala na Kitajskem in potem v Hongkongu, zdaj pa je na novem pod- ročju v Avstraliji, v Melbournu. Med drugim piše:

Srčna hvala za toliko dobrodošli dar, ki sem ga v redu prejela. Prvič v vseh mojih 32 letih misijonskega delovanja sem prejela takšno denarno darilo. Če- tudi nisem zdaj več na pravem misijon- skem področju, mi poslana vsota vse- eno resnično prav pride: denar bom pri- ložila vsoti, ki jo zbiramo za zidavo na- še katoliške šole tukaj. Do zdaj smo si postavile že otroški vrtec, ki je sicer majhen, a zato lep in prijeten. Moje so- sestre delujejo tukaj šele nekaj let, zato je vse delo še v začetkih in začetne te- žave so vedno neprijetne. Ljudje pa so nam zelo naklonjeni in za vse, kar po- trebujemo, iskreno velikodušni. Živim ka- ke četrt ure iz mesta Melbourne, ki je na skrajnem koncu Avstralije. Vem, da je v Avstraliji tudi p. Pivko OFM, ki me je prišel obiskat kot misijonar, še ko sem bila v Šanghaju. A ž njim se še nisem sešla, ker je predaleč.

Kot smo že poročali, je misijon g. Majcena zadela velika nesreča: vihar mu je precej hiše skoraj podrl. Ta slika je posneta v tistih dneh.

Mislim, da se je moje življenje nagnilo že proti večeru: saj štejem že 62 let. Zato imam pač kaj malo upanja, da bi se še kdaj vrnila na Kitajsko, ki se mi je tako priljubila, da sem jo vzljubila kot rodno zemljo. Tu se čutim večsah precej osamljeno, ker nikogar ne poznam. A ker je vedno zadosti dela, človek hitro tudi na takšne nevšečnosti pozabi.

Zahvalim se prav lepo tudi za poslane slovenske knjige in Katoliške misijone. Ne morete si misliti, kakšno veselje napravi človeku slovenska beseda. Vse težave so kar v trenutku pozabljene!

Iz Glen Cowie v črni Afriki se je spet oglasil z zanimivim pismom misijonski brat VALENTIN POZNIČ.

Iz srca se zahvalim za knjigo "Dhaulagiri", ki je izredno zanimivo branje. Nič manjše veselje ste mi napravili s

knjigo "Filoteja", ki sem jo že pred časom prejel. Z veseljem prebiram tudi poslane slovenske časopise, posebno našo misijonsko revijo.

Veliko noč smo lepo praznovali. Imeli smo 42 krstov, na belo nedeljo pa 36 prvih obhajil, sami otroci naših katoliških družin. Zaskrbljeni čakamo prihodnje leto, ko se bo dokončno odločilo, če nam bodo odvzeli naše misijonske šole in jih spremenili v zasebne. Prihodnje leto bodo tudi volitve v parlament. Če bo pri volitvah zmagala sedanja vlada, bo katoliškim šolam trda predla. Navkljub vsem stiskam in težavam pa so katoličani lani v Južnoafriški uniji porasli za 85.000 duš. Če bo šlo tako naprej, bomo v nekaj letih po številu enaki tukajšnjim Burom, ki so kalvinci.

V Kat. misijonih sem bral, da bom tudi letos prejel denarni dar iz sklada za slovenske misijonarje. Že vnaprej se vsem

dobrotnikom, ki so to darilo omogočili, iskreno zahvalim. Denar mi je več kot potreben: moje kolo, ki ga gnjavim že dvanajsto leto, je docela zbito in izrabljeno. Nujno mi je potrebno novo, če hočem kaj delati: mislite si, da so naše črpalke za vodo vsaj miljo daleč od misijona, pa da moram vsak dan tja. Kolo mi je tako naravnost življenjska nujnost!

Isti misijonar nam poroča v pismu tudi o zanimivi zgodbi s svojega misijona:

Pred kakimi dvanajstimi leti se je v naš kraj priselila družina iz okraja Lydenburg in se ustanovila kakih 20 milj od naše misijonske postaje. Žena se tam ukvarja z zdravljenjem, pa seveda tudi s prerokovanjem... se razume, da nič tega ne stori zastoj! Tudi raznih "čarovnij" in urokov se pri svojem poslu ne brani.

Skoraj po prihodu je prišla tudi k nam in zaprosila za sprejem v katehumenat. Povedali smo ji, da se mora najprej vsem coprnijam odpovedati, zraven pa še pošteno cerkveno pocičiti, ker živi z možem samo v divjem zakonu. Ker pa je i prvo i drugo odklonila, smo jo lepo zavrnili. Čez kako leto dni je zopet prišla, prav na veliki petek zjutraj, ko smo opravljali premišljevanje. Sedla je v cerkveno klop, pa se začela tresti, stokati in na ves glas tuliti: delala se je, kot da se je zamaknila v Kristusovo trpljenje... Pa smo že poznali njeno hlinjenje in smo jo kar na kratko odpravili iz cerkve.

Zdaj pa smo si blizu tam, kjer ženska stanuje, uredili novo misijonsko postajo. Eden naših patrov je stalno tam. Pred meseci je mož te ženske prav nevarno obolel. Ker je možakar precej redno prihajal v cerkev in tudi precej poznal krščanski nauk, ga je misijonar pred smrtjo krstil. Po moževi smrti pa je ženska prišla nad patra in zahtevala, naj moža pokopljejo na pokopališču v Glen Cowie. Pripravili smo že krsto, položili moža vanjo in čakali drugega dne, da bi ga pokopali. Nekaj ur pred pogrebom pa je prišel orožnik in pogreb prepovedal, žensko pa odpeljal v zapor, češ da je moža

zastрупila... Mrtvaka so nato zapeljali k okrajnemu zdravniku. A bil je že tretji dan, kar je mož umrl: zdravnik nič določenega ni mogel ugotoviti. Naslednjega dne smo ga torej pokopali, žensko pa so kmalu po tistem izpustili, ker ji umora pač niso mogli dokazati.

Pred tedni enkrat pa se je lepega jutra prav med mašo ustavil pred cerkvijo voz z volovsko vprego. Z voza je stopila vdova in šla z gorečo svetilko v rokah v spremstvu dveh hčera v cerkev. V zulu jeziku je začela na ves glas prepevati "Dies irae". Prišla je na grob k mrtvemu možu, pa je svoj obisk začela s svojsko ceremonijo v cerkvi. S silo smo jo spravili ven. Šla je na grob in rotila moža, naj se ji prikaže. Trdila je, da bo prihodnjega dne mrtvak prav gotovo prišel iz groba...

Lahko si mislite, da takih "coprnic" in vražaric ne moremo sprejeti v Cerkev. Saj bi naši veri več škodili kot pa koristili.

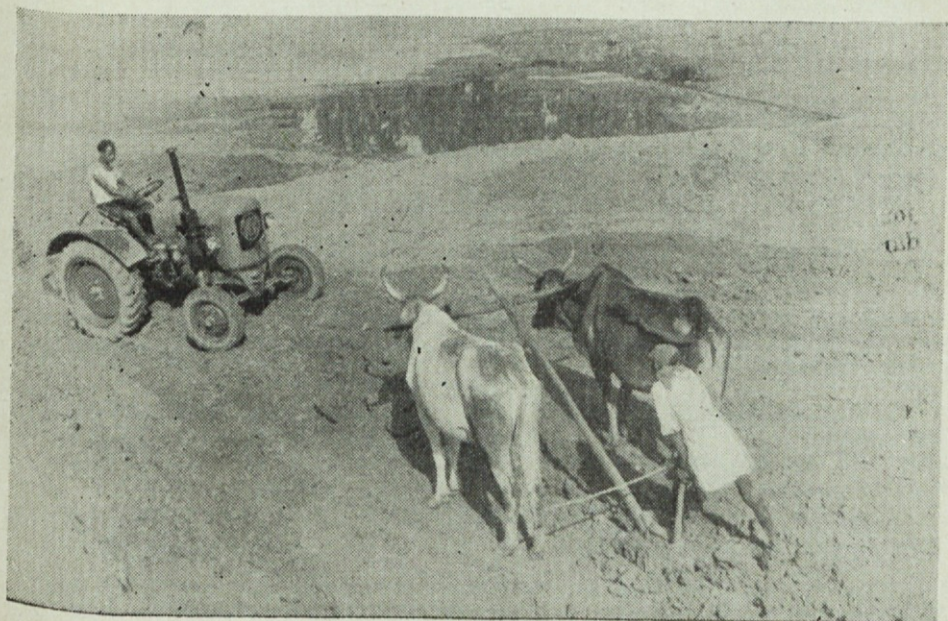
Še druga zgodba:

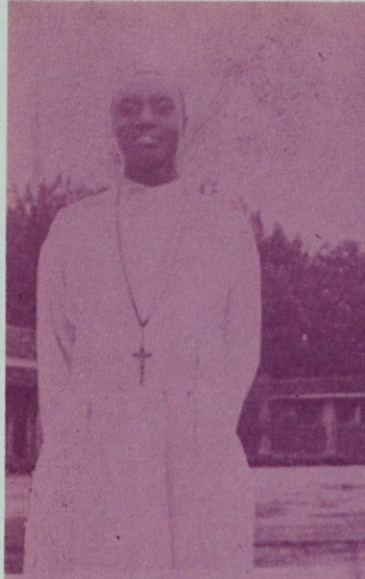
Pred leti se je ena naših katoliških deklet omožila in odšla z možem v precej oddaljeno vas. Čez kako leto nas je v pismu zaprosila, naj bi jo kdo od nas prišel obiskat. Ko je naš pater prišel tja, se je zbrala skoraj vsa vas. Nek možki se stopil pred misijonarja s katekizmom v roki in mu hitel pripovedovati, da že vse leto učil ljudi krščanski nauk, pa da bi se vsi hoteli dati krstiti. Misijonar je bil tega seveda vesel in je obljubil, da bo vsak teden prišel med ljudi. A kmalu je sprevidel, da iz te moke ne bo kruha! Tisti namišljeni katehist je namreč naš krščanski nauk čisto po svoje razlagal in učil, kot se mu je pač dalo. Kot smo pozneje zvedeli, je mož vaški čarovnik, in ko je čul za pogoje za vstop v Cerkev, je vse do zadnjega zavrnil. Zatrjeval pa nam je, da bo zdaj svojo lastno vero ustanovil.

S takšnim, vidite, in s podobnim se moramo misijonarji v tej črni deželi ubijati. Koliko je še nevednosti, koliko vražarstva in zaslepljenosti med temi ljudmi. Molite tudi vi, da jim Bog pošlje razsvetljenje in prežene njih dušno temo!

Iz salezijanskih misijonov v Indiji: Vaščani so veseli, ker odslej bodo imeli bolj pogosto sveto mašo, kajti misijonar je dobil od ameriškega dobrotnika motorno kolo, s katerim bo lažje obiskoval misijonske postaje. — Spodaj: Staro in novo poljedelsko orodje v Indiji sta se srečala...

K slikama na ovitku: Naslovna stran kaže salesijanskega kitajskega bogoslovca Jožefa Zena, ki ga vzdržujejo slovenski misijonski dobrotniki, pred baziliko sv. Petra v Rimu. Slika tu zgoraj kaže drugega domačinskega bogoslovca, ki ga tudi vzdržujejo slovenski dobrotniki, in sicer je to črnc A. Modeste Gasigwa iz Ruande.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Kruh sovražstva - Rosite Ga, nebasa - Večerni zvon - Rim, Atene, Nairobi in nazaj: Na Knobleharjevi sledi - Slovo - Urednikovi misijonski zapiski - Misijonski darovi - Preobljudenost na Japonskem - Po misijonskem svetu - Iz Kasijskih hribov - Škof Baraga je naš - Pri-povedka o Tončku Kujončku - Iz pisem slovenskih misijonarjev.

"Katoliški misijoni" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga 'Baragovo misijonišče'. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav CM.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA "KATOLIŠKIH MISIJONOV"

V Argentini 60 pesov; v U.S.A. in Kanadi 2.50 dolarja; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 800 frankov. Drugod 2.50 dolarja.

MISIJONSKE TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.

U. S. A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Chelton Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada; za Toronto: Rev. John Kopac CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave., North Vancouver, B. C.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten, Austria. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, Austria.

Avstralija: Franc Vrabeč, 28 Beaufort St., Woodville, S. Australia.

V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijaznosti slovenski dušni pastirji.

Registro de
la Prop. Int.
No. 528.263

CORREO
ARGENTINO
Suc. (34) (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467
Buenos Aires